

REZOLUCJA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO**z dnia 3 kwietnia 2014 r.****w sprawie sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego w kontekście absolutorium dla Komisji za rok 2012**

PARLAMENT EUROPEJSKI,

- uwzględniając budżet ogólny Unii Europejskiej na rok budżetowy 2012 ⁽¹⁾,
 - uwzględniając skonsolidowane sprawozdanie finansowe Unii Europejskiej za rok budżetowy 2012 (COM(2013) 570 – C7-0237/2013) ⁽²⁾,
 - uwzględniając sprawozdanie roczne Trybunału Obrachunkowego dotyczące wykonania budżetu za rok budżetowy 2012 wraz z odpowiedziami instytucji ⁽³⁾ oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego,
 - uwzględniając poświadczenie wiarygodności ⁽⁴⁾, jak również legalności i prawidłowości transakcji leżących u ich podstaw przedstawione przez Trybunał Obrachunkowy w odniesieniu do roku 2012 zgodnie z art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając decyzję z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2012, sekcja III – Komisja ⁽⁵⁾ oraz rezolucję zawierającą uwagi, stanowiącą integralną część tej decyzji,
 - uwzględniając sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego sporządzane zgodnie z art. 287 ust 4 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej,
 - uwzględniając zalecenie Rady z dnia 18 lutego 2014 r. w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2012 (05848/2014 – C7-0048/2014),
 - uwzględniając art. 317, 318 i 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 106a Traktatu ustanawiającego Europejską Wspólnotę Energii Atomowej,
 - uwzględniając rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 z dnia 25 czerwca 2002 r. w sprawie rozporządzenia finansowego mającego zastosowanie do budżetu ogólnego Wspólnot Europejskich ⁽⁶⁾, w szczególności jego art. 55, 145, 146 i 147,
 - uwzględniając rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 ⁽⁷⁾, w szczególności jego art. 62, 164, 165 i 166,
 - uwzględniając swoje poprzednie decyzje i rezolucje w sprawie absolutorium z wykonania budżetu,
 - uwzględniając art. 76 Regulaminu i załącznik VI do Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Kontroli Budżetowej (A7-0222/2014),
- A. mając na uwadze, że na mocy art. 17 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej Komisja wykonuje budżet i zarządza programami, zaś na mocy art. 317 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej dokonuje tego we współpracy z państwami członkowskimi na własną odpowiedzialność, zgodnie z zasadą należytego zarządzania finansami,
- B. mając na uwadze, że sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego dostarczają informacji na temat problemów związanych z wdrażaniem środków, które to informacje są przydatne Parlamentowi jako organowi udzielającemu absolutorium,
- C. mając na uwadze, że jego uwagi dotyczące sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego stanowią integralną część ww. decyzji Parlamentu z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie udzielenia absolutorium z wykonania budżetu ogólnego Unii Europejskiej za rok budżetowy 2012, sekcja III – Komisja,

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 29.2.2012.⁽²⁾ Dz.U. C 334 z 15.11.2013, s. 1.⁽³⁾ Dz.U. C 331 z 14.11.2013, s. 1.⁽⁴⁾ Dz.U. C 334 z 15.11.2013, s. 122.⁽⁵⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2014)0287 (zob. s. 30 niniejszego Dziennika Urzędowego).⁽⁶⁾ Dz.U. L 248 z 16.9.2002, s. 1.⁽⁷⁾ Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1.

Część I Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2012 pt. „Ukierunkowanie pomocy na modernizację gospodarstw rolnych”

1. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Europejskiego Trybunału Obrachunkowego w sprawie ukierunkowania pomocy na modernizację gospodarstw rolnych oraz zasadniczo popiera zawarte w nim zalecenia;
2. przypomina, że kwota szczególnego działania 121, w ramach którego dofinansowuje się projekty inwestycyjne mające na celu modernizację gospodarstw rolnych, wynosi w sumie 11,1 mld EUR i jest finansowana z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich (EFRROW) (dane finansowe pochodzą ze stycznia 2012 r.; w tym 630 mln EUR z oceny funkcjonowania reformy WPR oraz Europejskiego planu naprawy gospodarczej (EPNG)), co w całym okresie programowania stanowi około 11 % wszystkich planowanych wydatków UE na rozwój obszarów wiejskich w UE; zauważa, że z działania 121 skorzystały wszystkie państwa członkowskie;
3. wzywa Komisję do poprawy wspólnych ram monitorowania i oceny, tak aby zaoferować państwom członkowskim i Komisji skuteczne narzędzie, które umożliwi generowanie odpowiednich danych celem ich wykorzystania do monitorowania wyników uzyskanych dzięki środkom przeznaczonym na działanie 121; podkreśla potrzebę opracowania wiarygodnych wskaźników, które umożliwią dokonywanie porównań między państwami członkowskimi (lub regionami) oraz monitorowanie stanu realizacji priorytetów Unii;
4. jest zdania, że państwa członkowskie muszą mieć wspólny system monitorowania i oceny w celu zapewnienia Komisji możliwości analizy zakresu postępów i realizacji określonych celów oraz ich wpływu i skuteczności na szczeblu Unii;
5. uważa, że stosowanie pomocy na rzecz modernizacji gospodarstw rolnych na różnych obszarach musi cechować pewien stopień jednorodności, zatem konieczne jest unikanie rozproszenia w obszarach regulacji, stosowania i możliwości finansowych oraz zapewnienie jednolitości w zakresie stosowania tego działania przez państwa członkowskie;
6. podkreśla znaczenie wzmocnienia skuteczności działań strukturalnych dotyczących gospodarstw rolnych, w szczególności działań, których celem jest modernizacja i które są niezbędne w celu zwiększenia wydajności i konkurencyjności; zauważa, że w związku z powyższym na działania te należy zapewnić w budżecie wystarczające środki, biorąc pod uwagę obecny znaczący deficyt oraz uwzględniając warunki silnej konkurencyjności w sektorze unijnego rolnictwa i postępującą liberalizację światowych rynków i handlu;
7. odnotowuje, że dwa z dziesięciu zbadanych programów rozwoju obszarów wiejskich (PROW) zawierały wyraźny dowód na dobre ukierunkowanie działania 121 [Włochy (Wenecja Euganejska) i Węgry]; zauważa, że sześć innych PROW zawierało znikome dowody na tego rodzaju ukierunkowanie [Belgia (Walonia), Niemcy (Badenia-Wirtembergia), Hiszpania (Katalonia), Francja, Rumunia (14) i Portugalia]; zauważa, że dwa PROW (Luksemburg i Polska) nie zawierały wystarczających dowodów na ukierunkowanie działania 121; zauważa, że Komisja zatwierdziła jednak wszystkie dziesięć PROW;
8. przyjmuje do wiadomości propozycję Komisji, zgodnie z którą w następnym okresie programowania kwalifikowalne mają być wyłącznie wydatki, które zostały poniesione i które zostały zatwierdzone przez właściwy organ;
9. biorąc pod uwagę złożoność i różnorodność różnych struktur rolnych w Unii, jest zdania, że konieczne jest utrzymanie szczególnego wsparcia na rzecz modernizacji systemów działalności o charakterze zrzeszeniowym realizujących cele związane z rolnictwem, ponieważ na podstawie obiektywnych danych wykazano, że systemy te rozwiązują problemy niedostatecznego wymiaru ekonomicznego lub zmiany pokoleniowej;
10. wzywa Trybunał Obrachunkowy do przedstawienia kryteriów kosztów i korzyści, na których oparł on swoje zalecenia, oraz konkretnych niezbędnych kryteriów oceny innowacyjności;

Część II Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 11/2012 pt. „Pomoc bezpośrednia udzielana na krowy mamki i maciorki oraz kozy w ramach częściowego wdrażania SPJ”

11. zwraca się do Komisji, by dodała wymóg ukierunkowania dotyczący systemów pomocy bezpośredniej powiązanej z wielkością produkcji; zauważa, że przepisy wykonawcze Komisji powinny nakładać na państwa członkowskie wymóg identyfikacji obszarów rolnych, na których powiązane z wielkością produkcji premie za zwierzęta mogłyby mieć wyraźnie korzystne skutki i na których nie istnieją realne opłacalne alternatywy, oraz wymóg uzasadnienia tego wyboru;

12. zobowiązuje Komisję, by wraz z państwami członkowskimi sprecyzowała, które rodzaje szczególnej działalności rolniczej są najodpowiedniejsze do utrzymania produkcji rolnej i działalności gospodarczej w regionach o niewielu alternatywach gospodarczych oraz do zapewnienia korzyści środowiskowych, a także by skoncentrowała wsparcie na gospodarstwach rolnych i szczególnej działalności rolniczej w regionach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i zagrożonych pod względem środowiskowym, społecznym i gospodarczym;
13. zwraca się do Komisji o określenie wymogów i zasad monitorowania, których powinny przestrzegać państwa członkowskie w przypadku systemów pomocy dla sektorów zwierzęcych, oraz o uwzględnienie ich w instrumencie prawnym, zobowiązującym państwa członkowskie do stosowania odpowiednich wskaźników wyników i aktualnych danych, które byłyby dobrze powiązane z przewidywanymi rezultatami systemów pomocy dla sektorów zwierzęcych; jest zdania, że Komisja powinna wdrożyć stałe ramy monitorowania, które określałyby całą pomoc bezpośrednią wypłacaną w celu wsparcia sektorów zwierzęcych w państwach członkowskich, w tym pomoc krajową i wsparcie w ramach filaru II;
14. zobowiązuje Komisję, by wraz z państwami członkowskimi przeprowadziła kompleksową ocenę skuteczności poszczególnych systemów wsparcia, a tam gdzie to stosowne, przeprowadziła ocenę oddziaływania alternatywnych środków wsparcia mających na celu poprawę jakości produkcji i zwiększenie konkurencyjności, np. poprzez zachęcenie do ulepszenia stad;

Część III Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 13/2012 pt. „Pomoc rozwojowa Unii Europejskiej na rzecz dostępu do wody pitnej i podstawowej infrastruktury sanitarnej w krajach Afryki Subsaharyjskiej”

15. zauważa, że dostęp do czystej wody pitnej i podstawowej infrastruktury sanitarnej został uznany za jedno z powszechnych praw człowieka i ma ogromne znaczenie dla ludzkiego zdrowia⁽¹⁾ i dobrobytu; odnotowuje ponadto powodzenie projektu „Zmniejszanie różnic” w małych miastach północnej Nigerii, o którym uwagi zamieszczono w omawianym sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego;
16. wyraża ubolewanie w związku z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego, który stwierdził, że mniej niż połowa z 23 skontrolowanych przez niego projektów przyniosła rezultaty zaspokajające potrzeby beneficjentów oraz że w przypadku większości przeanalizowanych projektów rezultaty wydają się nietrwale, często z powodu braku odpowiednich ustaleń dotyczących pokrywania kosztów eksploatacji zainstalowanego sprzętu;
17. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym w celu maksymalizacji korzyści z wydatków Unii na rozwój w tym obszarze i sektorze Komisja powinna zapewnić odpowiednie stosowanie wprowadzonych przez siebie procedur, w szczególności procedur dotyczących następujących kwestii na etapie oceny projektu:
 - a) definicja jasnych celów projektu (ilość, rodzaj urządzeń, lokalizacja, beneficjenci bezpośredni i pośredni);
 - b) opis i uzasadnienie proponowanych rozwiązań technologicznych (w stosownym przypadku, ze wskazaniem opcji alternatywnych); oraz
 - c) ustanowienie obiektywnych weryfikowalnych wskaźników postępów, a także wartości bazowych i skwantyfikowanych wartości docelowych dla rezultatów projektów;
18. popiera ustalenia Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którymi Komisja powinna przeprowadzić odpowiednią analizę ekonomiczną i finansową umożliwiającą łatwą identyfikację oczekiwanych źródeł finansowania projektu w przyszłości (w tym szacowane kwoty wkładu i terminy), aby zapewnić trwałość komponentów zaopatrzenia w wodę i sanitarnych zarówno pod względem finansowym, jak i technicznym;
19. podkreśla, że w celu odpowiedniego podziału kosztów eksploatacyjnych należy określić, w jakim stopniu z systemu zaopatrzenia w wodę korzystały indywidualne gospodarstwa domowe i instytucje publiczne, takie jak szkoły i ośrodki zdrowia, a w jakim stopniu był on wykorzystywany przez sektor przemysłowy lub rolniczy;

⁽¹⁾ Światowa Organizacja Zdrowia (WHO) ocenia, że 6,3 % zgonów na świecie (8 % w przypadku krajów rozwijających się) można zapobiec dzięki poprawie dostępu do wody pitnej, infrastruktury sanitarnej i higieny. Większość zgonów, którym można by zapobiec, to zgony dzieci w krajach rozwijających się.

20. uznaje, że w sytuacji, w której realizacja projektów zależy od finansowania, wsparcia technicznego lub innego działania ze strony rządów i władz lokalnych krajów partnerskich, ich zaangażowanie jest konieczne, aby zapewnić trwałość; wyraża zaniepokojenie, że w przypadku trzech projektów, w ramach których podjęto formalne zobowiązania, zobowiązań tych nie wypełniono, a w przypadku pozostałych 20 projektów nie podjęto żadnych zobowiązań formalnych;
21. z zadowoleniem przyjmuje zalecenie Trybunału Obrachunkowego dla Komisji, by ta dogłębnie rozważyła, przed zatwierdzeniem projektu, czy warunki gwarantujące powodzenie jego realizacji, w tym zobowiązania kraju partnerskiego, mają szansę zostać spełnione;
22. zachęca Komisję do włączenia gospodarki ściekami do wszystkich przyszłych projektów, które promują skuteczne i odpowiedzialne korzystanie z wody oraz odprowadzanie i oczyszczanie ścieków, oraz do zachęcają do ochrony i zachowania powierzchniowych działów wodnych w Afryce Subsaharyjskiej;

Część IV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 14/2012 pt. „Wdrożenie przepisów UE dotyczących higieny w ubojniach w krajach, które przystąpiły do UE od 2004 r.”

23. podkreśla znaczenie gwarantowania bezpieczeństwa żywności i pasz oraz ochrony zdrowia publicznego wszystkich obywateli Unii;
24. odnotowuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Wdrożenie przepisów UE dotyczących higieny w ubojniach w krajach, które przystąpiły do UE od 2004 r.” i zawarte w nim zalecenia;
25. wyraża zaniepokojenie w związku ze znaczną liczbą niedociągnięć zgłoszonych przez Trybunał Obrachunkowy:

Uchybienia wykryte przez Trybunał

	Komisja	P.cz.		Zakłady	
		Liczba	%	Liczba	%
Nadzór					
Wdrożenie prawodawstwa	Częściowy przegląd				
MANCP		3/5	60 %		
Kontrole weterynaryjne		4/5	80 %		
W ubojniach					
Wymogi dotyczące wdrożenia		3/5	60 %	9/25	36 %
HACCP				5/25	20 %
Własny program kontroli przedsiębiorstw sektora spożywczego		3/5	60 %	5/25	20 %
Identyfikowalność				6/25	24 %
Szkolenie					
BTSE	Ramy i monitorowanie				
Wytuczne i dobre praktyki		3/5	60 %		
Przekazywanie funduszy UE					
Minimalny pięcioletni okres		5/5	100 %	2/25	8 %
Kryteria zatwierdzania projektów		1/5	20 %	2/25	8 %

26. wzywa państwa członkowskie do uwzględnienia ustaleń i zaleceń Trybunału Obrachunkowego; zachęca państwa członkowskie do ulepszenia wieloletnich krajowych planów kontroli, tak aby skutecznie prowadzić kontrole weterynaryjne, opracować krajowe wytyczne, dzięki którym można by zapobiec niedociągnięciom wskazanym w ramach kontroli przeprowadzonej przez Trybunał Obrachunkowy, oraz zapewnić lepsze wytyczne i szkolenia przeznaczone dla przedsiębiorstw sektora spożywczego;
27. wyraża ubolewanie z powodu ograniczonej reakcji państw członkowskich na ustalenia kontroli Trybunału Obrachunkowego; wyraża ubolewanie, że np. w obliczu niedociągnięć wykrytych w kluczowym obszarze kontroli weterynaryjnych tylko jedno z czterech zainteresowanych państw członkowskich wyraziło zamiar podjęcia działań;
28. gorąco zachęca Komisję do ulepszenia systemu nadzoru kontroli urzędowych w sektorze żywności i pasz oraz wierzy, że rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽¹⁾ w sprawie kontroli urzędowych paszy i żywności jest krokiem w dobrym kierunku;
29. ponadto wzywa Komisję, aby bez dalszej zwłoki ukończyła monitorowanie realizacji przez państwa członkowskie wcześniejszych zaleceń wynikających z przeglądu wdrożenia pakietu higienicznego z 2004 r.; wzywa Komisję, aby ulepszyła wytyczne i nadzór nad przygotowywaniem i realizacją przez państwa członkowskie wieloletnich krajowych planów kontroli oraz podjęła działania zapewniające skuteczniejsze działania szkoleniowe;
30. wyraża ubolewanie, że z powodu zdecentralizowanej struktury zarządzania nie są dostępne informacje na temat liczby ani udziału procentowego działalności ubojowej ubojni zgodnej z prawodawstwem Unii dotyczącym higieny sprzed finansowania w ramach programu SAPARD oraz działalności ubojowej ubojni po realizacji projektów finansowanych w ramach programu SAPARD, przez co nie jest możliwe dokonanie pełnej oceny skuteczności projektów oraz rzeczywistego wkładu i rzeczywistych wyników;
31. zauważa, że badanie kompleksowe ocen *ex post* programu SAPARD sfinansowane przez Komisję i przeprowadzone przez KPMG (Węgry) wskazuje, że w odniesieniu do wparcia przyznanego w celu spełnienia norm i dostosowania się do dorobku prawnego Unii „najważniejsze wyniki osiągnięto w dziedzinie higieny, warunków sanitarnych i weterynaryjnych oraz środowiska”; zauważa również jednak, że powyższe badanie zostało oparte na ankiecie wypełnionej przez beneficjentów, a skuteczność wsparcia przyznanego z programu SAPARD w ramach działania II (Poprawa przetwórstwa i marketingu artykułów rolnych i rybnych) uważa się za znacząco większą w odniesieniu do pomocy w osiągnięciu zgodności z normami środowiskowymi Unii (97 % beneficjentów odnotowało „pewną skuteczność”), w porównaniu ze skutecznością na poziomie jedynie 46 % w odniesieniu do pomocy w osiągnięciu pełnej zgodności z (wszelkimi) właściwymi normami UE, w tym normami dotyczącymi higieny;
32. wyraża ubolewanie, że wybrany przez Komisję sposób oceny programów SAPARD w państwach członkowskich nie umożliwił przeprowadzenia ocen jakościowych ani ilościowych skuteczności funduszy unijnych oraz ograniczył opcje oceny na poziomie programu wyłącznie do oceny jakościowej; wyraża ubolewanie z powodu braku jasnych i szczegółowych kryteriów w rozporządzeniu w sprawie programu SAPARD dotyczących wsparcia dla ubojni; wzywa Komisję do przestrzegania metod pozwalających na określenie wymiernych celów zarówno na poziomie programu, jak i działania;

Część V Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 15/2012 pt. „Zarządzanie konfliktami interesów w wybranych agencjach UE”

33. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie Trybunału Obrachunkowego dotyczące czterech wybranych agencji, ponieważ ich bezstronność jest w największym stopniu narażona na ryzyko ze względu na ich szerokie uprawnienia decyzyjne w obszarach o istotnym znaczeniu dla zdrowia i bezpieczeństwa konsumentów; zauważa, że sprawozdanie to powstało na wniosek Parlamentu, który zwrócił się Trybunału Obrachunkowego o kompleksową analizę przyjętych przez agencje metod zarządzania sytuacjami potencjalnego konfliktu interesów; popiera wszystkie zalecenia Trybunału Obrachunkowego;
34. przypomina, że agencje wykonują zadania techniczne, operacyjne i regulacyjne oraz odgrywają ważną rolę we wdrażaniu strategii politycznych Unii oraz ich uwidacznianiu; podkreśla ogromne znaczenie autonomii i niezależności agencji;

⁽¹⁾ Rozporządzenie (WE) nr 882/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 29 kwietnia 2004 r. w sprawie kontroli urzędowych przeprowadzanych w celu sprawdzenia zgodności z prawem paszowym i żywnościowym oraz regułami dotyczącymi zdrowia zwierząt i dobrostanu zwierząt (Dz.U. L 165 z 30.4.2004, s. 1).

35. przypomina, że wszystkie unijne instytucje, agencje i wspólne przedsiębiorstwa są narażone, bez wyjątku, na ryzyko wystąpienia konfliktu interesów; podkreśla jednak szczególne potrzeby agencji zdecentralizowanych w dziedzinie zarządzania konfliktami interesów ze względu na dużą różnorodność podmiotów, które są powiązane z ich działalnością;
36. przypomina, że niewłaściwe zarządzanie konfliktami interesów może znacząco i trwale zaszkodzić wizerunkowi unijnych instytucji oraz zachwiać wiarę obywateli w zdolność tych instytucji do służenia interesom społeczeństwa;
37. przypomina, że Parlament odroczył zatwierdzenie sprawozdań finansowych Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Żywności (EFSA) ⁽¹⁾ i Europejskiej Agencji Leków (EMA) ⁽²⁾ za rok 2010, częściowo z powodu niezadowalającego, w uznaniu Parlamentu, zarządzania konfliktami interesów;
38. wyraża ubolewanie, że nie istnieją obecnie kompleksowe unijne ramy regulacyjne dotyczące konfliktu interesów, które zapewniałyby porównywalne podstawowe wymogi w zakresie niezależności i przejrzystości, mające zastosowanie do wszystkich unijnych agencji;
39. uznaje użyteczność wytycznych OECD dotyczących zarządzania konfliktami interesów, które to wytyczne stanowią międzynarodowe ramy odniesienia w tej dziedzinie; podkreśla jednak, że chociaż wytyczne OECD stanowią międzynarodowe ramy odniesienia, to dotyczą one głównie konfliktów interesów pojawiających się wśród pracowników sektora publicznego i w związku z tym nie można ich skutecznie stosować w przypadku ewentualnych konfliktów interesów między organami kierowniczymi lub innymi organami biorącymi udział w pracach agencji, takimi jak zarządy i panele ekspertów; niemniej jednak uznaje użyteczność „zestawu narzędzi” OECD, a zwłaszcza listy kontrolnej dotyczącej prezentów, korzyści itd., jak również zalecenia dotyczące sankcji, konieczności weryfikacji kompletności i zawartości deklaracji o braku konfliktu interesów oraz wymogu wykorzystywania wiedzy i wykrywania ryzyka konfliktu interesów;
40. przypomina, że po trzech latach analiz i negocjacji Komisja, Rada i Parlament przyjęły ostatecznie w lipcu 2012 r. tzw. wspólne podejście, czyli umowę polityczną na temat przyszłości i reformy agencji zdecentralizowanych; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja niewiele później przyjęła plan działania dotyczący stosowania tego wspólnego podejścia; zauważa, że zarządzanie konfliktami interesów w agencjach i zapobieganie im było jednym z priorytetowych działań Komisji na 2013 r., ubolewa jednak, że zamierzała ona wziąć na siebie cały ciężar realizacji i uruchomienia tych działań;
41. zwraca uwagę Komisji na konieczność stworzenia wspólnych ram regulacyjnych w tej dziedzinie; podkreśla, że powinno to być wspólne działanie i domaga się, by Parlament był w nie ściśle włączony; wzywa Komisję do przestrzegania zaproponowanego terminu realizacji tego działania oraz do przedstawienia przed końcem maja 2014 r. organowi udzielającemu absolutorium sprawozdania w sprawie wyników oraz załączenia do niego odpowiednich wniosków ustawodawczych;
42. wzywa Komisję, by pamiętała o potrzebie zachowania równowagi między ryzykiem a korzyściami, zwłaszcza między zarządzaniem konfliktami interesów z jednej strony a celem uzyskania najlepszego możliwego doradztwa naukowego z drugiej strony; z zaniepokojeniem zauważa ponadto, że przyjmowanie norm etycznych, kodeksów i wytycznych nie gwarantuje, że nie wystąpi konflikt interesów; zauważa, że będzie to raczej wymagało wdrożenia prostych i możliwych do zastosowania norm w połączeniu z regularną i skuteczną kontrolą *ex ante* i *ex post* ich stosowania oraz jasno określonymi sankcjami, co wpisuje się w kulturę rzetelności, uczciwości i przejrzystości;
43. stwierdza, że Trybunał Obrachunkowy zidentyfikował wiele znacznych niedociągnięć, które dotyczą problemów pojawiających się po zakończeniu pełnienia obowiązków (zjawiska „drzwi obrotowych” i wykorzystywania poufnych informacji); podkreśla, że problem ten nie ogranicza się wyłącznie do agencji; zauważa, że ze względu na wpływ tego problemu na wizerunek Komisji i na zaufanie obywateli europejskich Komisja musi niezwłocznie zająć się tymi kwestiami w drodze działań, które powinny podjąć zarówno agencje, jak i wszystkie unijne instytucje;

⁽¹⁾ Dz.U. L 286 z 17.10.2012, s. 376.

⁽²⁾ Dz.U. L 286 z 17.10.2012, s. 387.

44. z zadowoleniem przyjmuje decyzję Europejskiego Rzecznika Praw Obywatelskich w sprawie przeprowadzenia dochodzenia z własnej inicjatywy dotyczącego występowania konfliktu interesów w postaci zjawiska „drzwi obrotowych” w związku z kilkoma przypadkami, które wystąpiły w Komisji w ostatnim czasie; zgadza się z ostrzeżeniem rzecznika, że choć odpowiednie zarządzanie konfliktami interesów jest kluczowe z punktu widzenia dobrego zarządzania i etycznego postępowania, to nie wszystkie problemy w zarządzaniu i problemy etyczne są faktycznie spowodowane konfliktem interesów, stąd potrzeba zajęcia się problemem konfliktu interesów w ścisłym rozumieniu tego terminu i promowania strategii szkoleniowych i zapobiegających takim konfliktom w unijnych instytucjach;
45. wyraża zaniepokojenie tym, że żadna z czterech wybranych agencji nie zarządzała konfliktami interesów w sposób w pełni zadowalający w momencie przeprowadzania analizy przez Trybunał Obrachunkowy;
46. uważa, że główna wartość dodana sprawozdania specjalnego nr 15/2012 Trybunału Obrachunkowego polega na regularnym monitorowaniu postępów agencji pod względem zarządzania konfliktami interesów i zapobiegania im; z zadowoleniem przyjmuje fakt, że w związku z kontrolami przeprowadzonymi przez Trybunał oraz dzięki przeprowadzonym przez Parlament procedurom przeglądu i zatwierdzania na potrzeby udzielania absolutorium za lata 2010 i 2011, znaczne ulepszenia zostały już dokonane w objętych nimi agencjach;
47. wzywa Trybunał Obrachunkowy do dalszego monitorowania działań podjętych przez agencje w celu realizacji jego zaleceń oraz do objęcia zakresem jego kontroli pozostałych agencji, a także do przedstawienia uwag w sprawozdaniu specjalnym dotyczącym tej kwestii w najbliższej przyszłości; wzywa agencje do dalszego informowania organu udzielającego absolutorium o postępach poczynionych w tej dziedzinie;
48. podkreśla znaczenie koordynacji oraz wymiany informacji i dobrych praktyk między unijnymi agencjami; przypomina o ważnej roli, jaką odgrywa sieć agencji w koordynowaniu wymiany informacji, zarówno między samymi agencjami, jak i między agencjami a Komisją, Trybunałem Obrachunkowym i Parlamentem;
49. zwraca uwagę na istotne znaczenie określenia, które agencje i które obszary ich działalności są najbardziej narażone na ryzyko wystąpienia konfliktu interesów; w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje przegląd rejestru służącego przejrzystości dotyczącego grup lobbystów pracujących w unijnych instytucjach i wzywa Komisję oraz agencje do wdrożenia wynikających z tego przeglądu środków, które dotyczą potencjalnych konfliktów interesów;
50. zauważa, że wysoki poziom przejrzystości ma kluczowe znaczenie dla zmniejszenia ryzyka wystąpienia konfliktu interesów; wzywa wszystkie agencje do udostępnienia na ich stronach internetowych list członków ich zarządów, kadry kierowniczej oraz zewnętrznych i wewnętrznych ekspertów wraz z ich deklaracjami o braku konfliktu interesów oraz życiorysami; proponuje również, aby sprawozdania z posiedzeń zarządu były regularnie publikowane;
51. zauważa, że ze względu na bieżącą politykę oszczędnościową zmniejszanie liczby personelu w administracji publicznej i powierzanie realizacji zadań podmiotom sektora prywatnego znacznie zwiększa ryzyko wystąpienia konfliktu interesów; postuluje wzmocnienie unijnej służby cywilnej;
52. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, w którym wzywa się wszystkie instytucje i organy zdecentralizowane Unii do zbadania, czy zalecenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym nr 15/2012 są adekwatne i mają do nich zastosowanie;

Część VI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 16/2012 pt. „Skuteczność systemu jednolitej płatności obszarowej jako systemu przejściowego mającego na celu wsparcie rolników w nowych państwach członkowskich”

53. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Skuteczność systemu jednolitej płatności obszarowej jako systemu przejściowego mającego na celu wsparcie rolników w nowych państwach członkowskich” oraz popiera zawarte w nim zalecenia;
54. uważa, że w przyszłości wsparcie dochodów należy kierować do czynnych zawodowo rolników, którzy prowadzą działalność rolniczą; uważa w szczególności, że należy wykluczyć możliwość korzystania ze wsparcia dochodów w ramach systemu jednolitej płatności obszarowej (SAPS) w przypadku podmiotów publicznych, które zarządzają gruntami państwowymi i nie zajmują się w żaden inny sposób działalnością rolniczą; odnotowuje, mając na uwadze nową WPR, że państwa członkowskie powinny dopilnować, by pomoc finansowa była wypłacana, bez żadnych wyjątków, jedynie rolnikom czynnym zawodowo; jest zdania, że Komisja powinna zapewnić spójne wdrażanie tych zasad w państwach członkowskich, aby zagwarantować na przykład wykluczenie tych samych rodzajów beneficjentów we wszystkich państwach członkowskich;

55. podkreśla, że należy jasno zdefiniować kryteria kwalifikowalności gruntów do przyznania pomocy i ograniczyć ją do działek, na których zasady dobrej kultury rolnej zgodnej z ochroną środowiska wymagają prowadzenia działalności rolniczej; odnotowuje, mając na uwadze nową WPR, że należy jasno określić kryteria kwalifikowalności gruntów, aby wykluczyć z programu pomocy te grunty, które nie przyczyniają się do zwiększenia produktywności rolniczej ani do aktywnego wspierania wartości ekologicznej gruntów; jest ponadto zdania, że pomoc powinna być wypłacana tylko w przypadku gruntów, na których prowadzona jest regularnie ściśle określona działalność;
56. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego i wnioski Komisji dotyczące bardziej zrównoważonego rozdziału pomocy poprzez wprowadzenie kilku środków, takich jak stopniowe zmniejszanie i ograniczanie płatności bezpośrednich oraz regionalny przydział pułapów krajowych;
57. wzywa Komisję do przeanalizowania, w jakim stopniu na skuteczność i efektywność płatności bezpośrednich niekorzystny wpływ wywierają problemy strukturalne i ceny gruntów; uważa, że w oparciu o tę analizę Komisja powinna podjąć działania uzupełniające, mające na celu restrukturyzację sektora i zwiększenie jego konkurencyjności;
58. zachęca państwa członkowskie do konsultacji z Komisją w zakresie przygotowań do wprowadzenia w przyszłości systemu opartego na uprawnieniach; uważa, że państwa członkowskie mogłyby w szczególności skorzystać z pomocy Komisji w zakresie identyfikacji kluczowych wymogów, które muszą spełnić organy administracji krajowej oraz rolnicy;
59. wyraża ubolewanie, że nowa WPR, zwłaszcza w zakresie płatności bezpośrednich, nie uwzględnia szczegółowych celów ani oczekiwanych wyników; zauważa, że oznacza to, iż środki z największej pozycji budżetu unijnego są wypłacane bez wyznaczenia jasnych celów ani oczekiwanych wyników;

Część VII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 17/2012 pt. „Wkład finansowy z Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) na rzecz budowy trwałej sieci dróg w Afryce Subsaharyjskiej”

60. wyraża zadowolenie, że w wielu krajach partnerskich, które odwiedzone, współpraca techniczna przyczyniła się również do opracowania strategii dla sektora drogowego i poprawy nadzoru nad utrzymaniem dróg oraz że szkolenia były dobrze zorganizowane i skuteczne, natomiast badania techniczne w wielu dziedzinach dostarczyły informacji użytecznych w procesie tworzenia polityki;
61. wyraża ubolewanie, że w ogólnym ujęciu wsparcie udzielane przez Komisję nie jest w pełni skuteczne w zakresie promowania przyjęcia i wdrożenia reform polityki sektorowej, które są konieczne w celu pokonania przeszkód w zakresie działań na rzecz budowy trwałej sieci dróg w Afryce Subsaharyjskiej;
62. zauważa, że działania podejmowane przez kraje partnerskie w celu zapewnienia trwałości infrastruktury drogowej są niewystarczające, a drogi w różnym stopniu ulegają przedwczesnemu zniszczeniu; przyznaje, że większość krajów partnerskich poczyniła znaczne postępy w zakresie utrzymania dróg, jednak zauważa, że działania podejmowane w tej dziedzinie są niewystarczające i są często realizowane z opóźnieniem lub w niepełny sposób; zauważa także, że w większości krajów partnerskich nie osiągnięto dostatecznych postępów w ograniczeniu nadmiernego obciążenia pojazdów, które ma istotny wpływ na przewidywany okres użytkowania dróg i koszty ich utrzymania;
63. jest zdania, że jeśli utrzymanie dróg jest zlecane prywatnym firmom-podwykonawcom, to powinno to przebiegać na szczeblu lokalnym w celu wspierania małych przedsiębiorstw i lokalnych społeczności oraz tworzenia grup wykwalifikowanych pracowników;
64. wzywa Komisję, aby opierała realizowane przez nią wsparcie finansowe na obowiązkowych warunkach oraz podejmowała odpowiednie działania w przypadku nieprzestrzegania przez kraje partnerskie podjętych zobowiązań; zachęca Komisję do pełnego wykorzystywania możliwości dialogu politycznego; zauważa, że dialog ten odegrał znaczącą rolę we wspieraniu postępu w niektórych obszarach, w szczególności w odniesieniu do ram instytucjonalnych oraz finansowania utrzymania dróg; jest zdania, że finansowane projekty można zatwierdzać wyłącznie, jeżeli sprzęt techniczny konieczny do utrzymania drogi jest dostępny z wyprzedzeniem lub dostęp do niego w razie potrzeby może zostać zapewniony;

65. zgadza się z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego, że Komisja powinna koncentrować finansowanie z EFR na obszarach sektora drogowego, gdzie finansowanie to będzie miało największy wpływ, poprzez: (i) koncentrację zasobów na sektorze drogowym w krajach partnerskich, które wdrażają odpowiednie polityki sektorowe; (ii) koncentrację zasobów EFR na krajach, w których dzięki funduszom z EFR sfinansowano w przeszłości znaczną liczbę inwestycji w infrastrukturę drogową; oraz (iii) zwiększenie efektu dźwigni zasobów EFR poprzez połączenie dotacji z kredytami oraz promowanie udziału sektora prywatnego w finansowaniu modernizacji i rozbudowy sieci dróg;
66. w pełni zgadza się z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego, że Komisja powinna zdefiniować przejrzyste, wymierne i określone w czasie warunki formalne, które odnoszą się do podstawowych potrzeb w ramach reformy polityki, związanych z utrzymaniem dróg i problemem przeciążania pojazdów, a także powinna przeprowadzać okresowe i usystematyzowane analizy spełnienia warunków, jak również okresowe oceny sektorów drogowych w poszczególnych krajach oraz oceny projektów *ex post*;
67. zwraca się do Komisji o przedstawienie w terminie sześciu miesięcy sprawozdania w sprawie zakresu, w jakim polityka Komisji w dziedzinie infrastruktury drogowej uwzględnia ochronę środowiska oraz promowanie bezpieczeństwa ruchu drogowego; zauważa w związku z tym, że sieć dróg w Afryce Subsaharyjskiej jest wykorzystywana do wszelkiego rodzaju działalności tranzytowej, w ramach której ruch wolny miesza się z ruchem szybkim (np. dzieci chodzące pieszo do szkoły wzdłuż drogi), zatem bardzo duże znaczenie ma kwestia bezpieczeństwa; zwraca się także o przekazanie Parlamentowi informacji o sposobie koordynacji projektów finansowanych przez Unię w ramach współpracy z innymi darczyńcami i organizacjami, nie tylko w dziedzinie budowy dróg, lecz także w obszarze planowania i utrzymania;
68. zaleca Komisji, aby reagowała stanowczo, proporcjonalnie i terminowo w sytuacji, gdy rządy nie wykazują zadowalającego zaangażowania w rozwiązanie wskazanych problemów i nie stosują się do zaleceń sformułowanych przez Komisję, między innymi poprzez wstrzymanie lub anulowanie finansowania z EFR na rzecz poszczególnych programów lub całego sektora drogowego;
69. popiera wniosek Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym Komisja powinna dążyć do zapewnienia wiarygodnego zaangażowania rządu w planowane działania, zwracać większą uwagę na źródła problemu nadmiernego obciążenia pojazdów oraz do zapewnienia krajom partnerskim wsparcia w przeprowadzeniu rzetelnej analizy ekonomicznej, stanowiącej podstawę do podejmowania decyzji w sprawie zachowania właściwych proporcji między utrzymaniem a rozbudową ich sieci drogowej, przy uwzględnieniu wszystkich mających zastosowanie kryteriów gospodarczych, społecznych, środowiskowych, finansowych, technicznych i operacyjnych;

Część VIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 18/2012 pt. „Pomoc Unii Europejskiej dla Kosowa w zakresie praworządności”

70. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia i zalecenia zawarte w sprawozdaniu specjalnym Trybunału Obrachunkowego pt. „Pomoc Unii Europejskiej dla Kosowa w zakresie praworządności”;
71. zauważa, że Unia udziela Kosowu znacznej pomocy w zakresie praworządności, co powoduje, że kraj ten jest największym odbiorcą pomocy Unii na świecie w przeliczeniu na mieszkańca;
72. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia Trybunału Obrachunkowego dotyczące tego, że pomoc Unii przyczyniła się do osiągnięcia postępu w obszarze tworzenia zdolności kosowskiej służby celnej; jednak z zaniepokojeniem odnotowuje, że należy wciąż poczynić znaczne postępy w zakresie zwalczania przestępczości zorganizowanej, zwiększenia zdolności kosowskiej policji i wykorzenienia korupcji; wzywa w związku z tym władze Kosowa do dalszego inwestowania unijnej pomocy przedakcesyjnej w programy i projekty mające na celu nasilenie reformy sądownictwa i zwalczania korupcji oraz zagwarantowanie praworządności;
73. zauważa z niepokojem ograniczenia po stronie Unii, w szczególności dotyczące koordynacji oraz roli Komisji i misji Unii Europejskiej w zakresie praworządności w Kosowie (EULEX) w odniesieniu do oceny ich działań dotyczących tworzenia zdolności oraz określania punktów odniesienia w tym kontekście;
74. żałuje, że wydajność i skuteczność misji EULEX ucierpiała z powodu ograniczonych zasobów, co było spowodowane zawężonymi możliwościami działania wskutek trudności z rekrutacją kompetentnego i wyspecjalizowanego personelu, w szczególności z państw członkowskich; dlatego wzywa Komisję i państwa członkowskie do rozwiązania problemów kadrowych i stworzenia odpowiednich zachęt, aby przyciągać i pozyskiwać wysoko wykwalifikowanych kandydatów;

75. wzywa Komisję i państwa członkowskie do przeprowadzenia przeglądu przepisów dotyczących czasu trwania oddelegowania na misję EULEX; jest zdania, że dłuższe oddelegowanie mogłoby stanowić dodatkową zachętę, która przyciągałaby wykwalifikowanych kandydatów, a także zwiększałaby skuteczność działań w zakresie monitorowania, mentoringu i doradztwa;
76. zauważa, że skromne postępy i ograniczona skuteczność pomocy Unii w Kosowie mogą częściowo wynikać z nacisków politycznych władz Kosowa, a także braku przejrzystości i woli politycznej, niewielkich możliwości finansowych i ograniczonego wpływu na społeczeństwo obywatelskie;
77. dostrzega dysproporcje geograficzne w ustanawianiu rządów prawa w Kosowie, zwłaszcza z powodu braku kontroli ze strony mających siedzibę w Prisztinie władz Kosowa nad północną częścią kraju; wzywa Komisję do uwzględnienia podczas planowania pomocy szczególnych wyzwań, jakim musi sprostać północne Kosowo;
78. uznaje, że należy zwiększyć wydajność i skuteczność pomocy Unii; w związku z tym wzywa do poczynienia wysiłków w celu usprawnienia obecności Unii w tym kraju poprzez lepszą koordynację i integrację instytucji Unii i władz Kosowa;
79. z zadowoleniem przyjmuje porozumienie podpisane dnia 19 kwietnia 2013 r. przez Kosowo i Serbię, którego celem jest normalizacja stosunków między tymi dwoma krajami; wzywa obie strony do dalszego stosowania takiego samego konstruktywnego podejścia ukierunkowanego na wdrażanie tego porozumienia oraz na widoczne i trwałe poprawienie stosunków;
80. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że z uwagi na brak wspólnego stanowiska Unii w sprawie uznania Kosowa znaczenie ważnej zachęty, jaką jest możliwość przystąpienia do Unii, jest ograniczone; odnosi się w tym kontekście do rezolucji Parlamentu Europejskiego z dnia 18 kwietnia 2013 r.⁽¹⁾ w sprawie procesu integracji Kosowa z Unią Europejską, w której zachęca się pozostałe pięć państw członkowskich do poczynienia kroków w celu uznania Kosowa oraz do dołożenia wszelkich starań, by ułatwić stosunki gospodarcze, społeczne i polityczne między ich obywatelami a obywatelami Kosowa;
81. podziela zdanie Trybunału Obrachunkowego, że zachęty i warunki wykorzystywane przez Komisję i Europejską Służbę Działań Zewnętrznych (ESDZ) okazały się jak dotąd w ograniczonym stopniu przydatne we wspieraniu postępów w zakresie praworządności w Kosowie; dlatego wzywa Komisję, ESDZ i państwa członkowskie do dopilnowania, by ich dialogi polityczne z Kosowem, zwłaszcza te dotyczące umacniania praworządności, były powiązane z zachętami i priorytetowymi warunkami;

Część IX Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 20/2012 pt. „Czy finansowanie w ramach działań strukturalnych projektów dotyczących infrastruktury gospodarowania odpadami komunalnymi skutecznie pomaga państwom członkowskim osiągać cele polityki UE w zakresie gospodarowania odpadami?”

82. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy finansowanie w ramach działań strukturalnych projektów dotyczących infrastruktury gospodarowania odpadami komunalnymi skutecznie pomaga państwom członkowskim osiągać cele polityki UE w zakresie gospodarowania odpadami?” oraz popiera zawarte w nim zalecenia;
83. podkreśla, że ustalenia Trybunału Obrachunkowego świadczą o zróżnicowanych, a nawet słabych wynikach projektów, które korzystały ze wsparcia finansowego Unii na cele infrastruktury w dziedzinie gospodarowania odpadami komunalnymi ze środków Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego i Funduszu Spójności, w szczególności:
 - spośród siedmiu skontrolowanych zakładów mechaniczno-biologicznego przetwarzania odpadów tylko jeden przyczynił się do ograniczenia ilości odpadów kierowanych na składowiska, jeden miał zróżnicowane wyniki, natomiast cztery zakłady nie ograniczyły ilości odpadów kierowanych na składowiska, a jeden zakład nie pracował,
 - w czterech spośród siedmiu skontrolowanych kompostowni ilość produkowanego kompostu była niższa niż ilość docelowa zakładana w projekcie,
 - w ośmiu wybranych regionach ilość składowanych odpadów ulegających biodegradacji wahała się od 31 % do 55 %, ponieważ nie potrafiono skutecznie przetwarzać tych odpadów,

⁽¹⁾ Teksty przyjęte, P7_TA(2013)0187.

- w żadnym z wybranych ośmiu regionów właściwe władze nie mierzyły sukcesu swoich kampanii informacyjnych, nie ustanowiono też żadnych wymiernych celów;
84. zauważa z zaniepokojeniem, że powyższe ustalenia Trybunału Obrachunkowego podają w wątpliwość skuteczność działań Komisji w zakresie zarządzania środkami publicznymi, oraz wzywa Komisję do złożenia organowi udzielającemu absolutorium sprawozdania w sprawie przyczyn tej sytuacji oraz środków, które Komisja stosuje lub planuje zastosować, aby zapobiec takim i podobnym niepowodzeniom;
85. przypomina Komisji, że powinna się ona koncentrować nie tylko na legalności i prawidłowości wydatków Unii, lecz także na wynikach, które stanowią jej główny cel; pochwała w tym kontekście działania kontrolne Trybunału Obrachunkowego, w szczególności jego sprawozdania specjalne, które skupiają się na skuteczności i wydajności wydatków Unii;
86. uważa, że wsparcie finansowe Unii powinno być powiązane z osiągnięciem celów polityki Unii w zakresie gospodarowania odpadami; wzywa państwa członkowskie do utworzenia wiarygodnych baz danych na temat gospodarowania odpadami, aby monitorować postępy w realizacji celów unijnej polityki w zakresie gospodarowania odpadami, jak również na poparcie sprawozdań przedstawianych Komisji; wzywa Komisję, aby oceniała dane otrzymywane od państw członkowskich pod kątem ich wiarygodności;
87. wzywa Komisję w odniesieniu do zasady „zanieczyszczający płaci”, aby wymagała od państw członkowskich stosowania zmniejszonych stóp pomocy, jeśli opłaty za gospodarowanie odpadami wnoszone przez gospodarstwa domowe nie pokrywają kosztów eksploatacyjnych i kosztów amortyzacji związanych z gospodarowaniem odpadami komunalnymi, oraz aby sama stosowała tę zasadę przy zatwierdzaniu dużych projektów;
88. podkreśla znaczenie selektywnego zbierania odpadów, w tym odpadów ulegających biodegradacji, aby zmaksymalizować efekty funkcjonowania infrastruktur gospodarowania odpadami oraz czynić postępy w realizacji celów polityki Unii w zakresie gospodarowania odpadami; zachęca państwa członkowskie do wprowadzenia bodźców ekonomicznych w dziedzinie gospodarowania odpadami, aby propagować zapobieganie powstawaniu odpadów i recykling, zwłaszcza za pomocą podatku od unieszkodliwiania odpadów, systemów opłat proporcjonalnych do ilości wyrzucanych odpadów oraz wprowadzania innych zachęt do systemów poboru opłat od gospodarstw domowych;
89. zachęca państwa członkowskie, aby skoncentrowały się na infrastrukturze gospodarowania odpadami przetwarzającej odpady uprzednio posegregowane u źródła oraz czuwały nad tym, by odpady komunalne były przetwarzane przed kierowaniem ich na składowiska; podkreśla, że składowiska powinny posiadać wystarczające zabezpieczenie finansowe na pokrycie kosztów zamknięcia i nadzoru poeksploatacyjnego w okresie co najmniej 30 lat oraz że metoda wyliczania tych kosztów powinna być właściwa;
90. zachęca państwa członkowskie, aby przywiązywały większą wagę do podnoszenia świadomości opinii publicznej oraz do zwiększenia uczestnictwa mieszkańców w realizacji programów gospodarowania odpadami, zwłaszcza w odniesieniu do segregowania odpadów u źródła w gospodarstwach domowych, oraz aby regularnie mierzyły wyniki, jakie przyniosły kampanie podnoszące świadomość i strategie edukacyjne;

Część X Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 21/2012 pt. „Opłacalność inwestycji w efektywność energetyczną realizowanych w ramach polityki spójności”

91. podkreśla znaczenie efektywności energetycznej z uwagi na ograniczone zasoby paliw kopalnych i szkody wyrządzone w środowisku przez emisje dwutlenku węgla; dlatego w pełni popiera ujęcie efektywności energetycznej w strategii „Europa 2020”;
92. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Opłacalność inwestycji w efektywność energetyczną realizowanych w ramach polityki spójności”, będące przykładem niedawnej kontroli wykonania zadań;
93. zauważa, że kontrolę tę przeprowadzono w Republice Czeskiej, we Włoszech i na Litwie, czyli w krajach, które otrzymały najwięcej środków – w wartościach bezwzględnych – z Funduszu Spójności i Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego z przeznaczeniem na działania na rzecz efektywności energetycznej w okresie programowania 2007–2013 i które do 2009 r. przeznaczyły również największe kwoty na projekty; zauważa, że w ramach kontroli zbadano cztery programy operacyjne oraz próbę 24 projektów inwestycyjnych dotyczących efektywności energetycznej w budynkach publicznych; uznaje, że środki przeznaczone na efektywność energetyczną w ramach tych programów stanowiły około 28 % funduszy, które miały zostać przeznaczone na efektywność energetyczną w latach 2000–2013;

94. podkreśla zasady oszczędności, wydajności i skuteczności określone w rozporządzeniu finansowym; zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że decyzje o wydatkowaniu środków publicznych podejmowane w kontekście zarządzania dzielonego powinny być uzależnione w głównej mierze od względów opłacalności;
95. zgadza się, że podstawą inwestycji powinna być odpowiednia ocena potrzeb; uważa, że priorytety o wymiarze unijnym powinny również znajdować odzwierciedlenie w krajowych i regionalnych planach dotyczących efektywności energetycznej;
96. popiera pomysł, że udzielanie pomocy finansowej Unii powinno opierać się na wskaźnikach wykonania, takich jak koszt jednostki zaoszczędzonej energii, planowany i faktyczny okres zwrotu nakładów w danym programie operacyjnym i osiągnięta oszczędność energii; wskaźniki te byłyby regularnie monitorowane; popiera pomysł, że wskaźniki wykonania powinny zapewnić pewien stopień porównywalności między państwami członkowskimi, m.in. dzięki użyciu ujednoliconej jednostki miary i metodyki;
97. docenia wyrażony przez Trybunał Obrachunkowy wniosek, by ustanowić standardowe koszty inwestycji na jednostkę energii, która ma zostać zaoszczędzona na szczeblu krajowym i w poszczególnych sektorach, w których zużywana jest energia; zauważa zaniepokojenie Komisji tym, że koszty różnią się znacznie w zależności od kraju z uwagi na różne ceny sprzętu i różne poziomy poczynionych już oszczędności; uważa, że kwestię tę należy zbadać dogłębniej;
98. jest zdania, że zbyt długie okresy zwrotu nakładów, średnio 50-letnie, a w niektórych przypadkach nawet 150-letnie, są nie do przyjęcia i są niezgodne z zasadami oszczędności, wydajności i skuteczności;
99. zwraca uwagę na opinię Komisji, że w przypadku inwestycji w efektywność energetyczną w budynkach publicznych należy przyjąć zintegrowane podejście i nie przeprowadzać jedynie usprawnień w zakresie efektywności energetycznej, lecz traktować je raczej jako część generalnego remontu prowadzącego do ogólnej poprawy stanu danego budynku;
100. podkreśla, że kompleksowa polityka w zakresie efektywności energetycznej została w pełni opracowana dopiero po sporządzeniu, wynegocjowaniu i zatwierdzeniu programów na okres 2007–2013;
101. poza zaproponowanymi powyżej wskaźnikami wykonania, które są niezbędne do zmierzenia opłacalności inwestycji w efektywność energetyczną, popiera wnioski Komisji w sprawie wspólnych wskaźników produktu w odniesieniu do priorytetów w zakresie inwestycji związanych z energią i zmianą klimatu wprowadzonych do rozporządzeń ramowych⁽¹⁾ i sektorowych na najbliższy okres programowania 2014–2020; jest zdania, że środki te wzmocnią zasadę oszczędności w kontekście zintegrowanego podejścia w ramach polityki spójności;
102. podkreśla wagę, jaką Parlament przywiązuje do tego zagadnienia, co potwierdzono w rezolucji pt. „W kierunku nowej strategii energetycznej dla Europy 2011–2020” (z dnia 25 listopada 2010 r.)⁽²⁾ i rezolucji w sprawie przeglądu planu działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii (z dnia 15 grudnia 2010 r.)⁽³⁾;
103. podkreśla znaczenie dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2012/27/UE z dnia 25 października 2012 r. w sprawie efektywności energetycznej⁽⁴⁾, której przepisy wejdą w życie z dniem 5 czerwca 2014 r.;
104. popiera uznanie audytów energetycznych za odpowiednie narzędzie służące oszczędności energii, zwłaszcza w budynkach i przemyśle; zauważa, że audyty energetyczne w sektorze publicznym nie są obowiązkowe i zostały wprowadzone jedynie przez niektóre państwa członkowskie; apeluje do Komisji o przedłożenie wniosków, na podstawie których obowiązkowe audyty energetyczne w sektorze publicznym będą niezbędne do uzyskania współfinansowania projektu z budżetu Unii;
105. podkreśla, że audytorzy przeprowadzający audyt energetyczny, sporządzając zalecenia mające na celu oszczędność energii, muszą kierować się zasadą opłacalności;
106. apeluje do państw członkowskich o zapewnienie przejrzystości kryteriów wyboru projektów oraz o dostosowanie ich do wymogów w zakresie efektywności energetycznej; podkreśla znaczenie zamówień publicznych, zwłaszcza zamówień elektronicznych, zapewnienia przejrzystości kryteriów wyboru projektów i opłacalności projektów;

⁽¹⁾ COM(2013) 246 z dnia 22 kwietnia 2013 r.

⁽²⁾ Dz.U. C 99 E z 3.4.2012, s. 64.

⁽³⁾ Dz.U. C 169 E z 15.6.2012, s. 66.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 315 z 14.11.2012, s. 1.

Część XI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 22/2012 pt. „Czy Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich i Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców skutecznie przyczyniają się do integracji obywateli państw trzecich?”

107. podkreśla znaczenie zagwarantowania skutecznego zarządzania przepływami migracyjnymi oraz przyjmowania uchodźców i wysiedleńców; popiera sprawiedliwe traktowanie obywateli państw trzecich oraz ich integrację społeczną, obywatelską i kulturalną;
108. odnotowuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy Europejski Fundusz na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich i Europejski Fundusz na rzecz Uchodźców skutecznie przyczyniają się do integracji obywateli państw trzecich?” oraz zawarte w nim zalecenia;
109. jest zaniepokojony dużą liczbą niedociągnięć stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy podczas kontroli, w szczególności:
- późnym przyjęciem ustawodawstwa, późnym złożeniem przepisów wykonawczych i istotnych wytycznych przez Komisję,
 - tym, że z powodu nieustanowienia przez państwa członkowskie skutecznych systemów monitorowania i oceny w celu składania sprawozdań z realizacji programów nie można było dokonać pomiaru skuteczności funduszy,
 - tym, że skontrolowane państwa członkowskie nie określiły właściwych celów ani wskaźników dotyczących ich programów rocznych, co utrudniło właściwą ocenę udziału funduszy w integracji,
 - utrzymującymi się niedociągnięciami i uchybieniami w instytucjach certyfikujących i audytowych; niedociągnięciami w zakresie zatwierdzania przez Komisję systemów zarządzania i kontroli państw członkowskich,
 - tym, że przeszkodą w osiągnięciu skuteczności funduszy była koncepcja programu SOLID (program ogólny „Solidarność i zarządzanie przepływami migracyjnymi” na okres 2007–2013), który jest rozdrobniony i nieodpowiednio skoordynowany z innymi funduszami UE,
 - tym, że doświadczenie w dziedzinie funduszy strukturalnych nie zostało wykorzystane przy opracowywaniu struktury Europejskiego Funduszu na rzecz Uchodźców i Europejskiego Funduszu na rzecz Integracji Obywateli Państw Trzecich,
 - tym, że sprawozdanie śródkresowe Komisji oparte na sprawozdaniach państw członkowskich zostało przedstawione z opóźnieniem i nie zawierało ilościowych wyników programów, oprócz liczby projektów sfinansowanych w poszczególnych państwach członkowskich, oraz było oparte na planach, a nie na danych dotyczących faktycznej realizacji tych programów, sprawozdanie to nie zawiera żadnych informacji na temat wydanych kwot,
 - długim łańcuchem kontroli przeprowadzanej przez trzy instytucje – jest to przerost administracji, która jest nieproporcjonalna do wielkości odnośnych funduszy;
110. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego Fundusz Migracji i Azylu oraz wniosek Komisji dotyczący rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady ustanawiającego przepisy ogólne dotyczące Funduszu Migracji i Azylu⁽¹⁾ oraz instrumentu finansowego na rzecz wspierania współpracy policyjnej, zapobiegania i zwalczania przestępczości oraz zarządzania kryzysowego⁽²⁾;
111. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja zastosowała się do szeregu zaleceń Trybunału Obrachunkowego, włączając odpowiednie przepisy do swoich nowych wniosków dotyczących Funduszu Migracji i Azylu, oraz wzywa Radę do poparcia tych przepisów;
112. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji w sprawie ustanowienia obowiązkowego zbioru wspólnych wskaźników stosowanych od początku nowego programu na lata 2014–2020 oraz wyraźne odniesienie do systemów komputerowych służących przechowywaniu i przekazywaniu danych dotyczących wskaźników;
113. uważa, że jest to niezbędne dla umożliwienia państwom członkowskim gromadzenia danych przez cały okres programowania;
114. wzywa zatem państwa członkowskie do ustanowienia odpowiednich własnych wskaźników na szczeblu krajowym, jak również wartości docelowych dla programów krajowych, oraz przedstawienia krajowych sprawozdań z oceny w wyznaczonym terminie;

⁽¹⁾ COM(2011) 751 z dnia 15 listopada 2011 r.

⁽²⁾ COM(2011) 752 z dnia 15 listopada 2011 r.

115. wzywa Komisję do dalszego zbadania krajowych sprawozdań z oceny, które należało złożyć do dnia 31 października 2012 r.;
116. zauważa z niepokojem, że kontrola Trybunału Obrachunkowego dotycząca okresu 2007–2013 wykazała brak konsultacji z partnerami w niektórych państwach członkowskich; jest zaniepokojony tym, że brak partnerstwa był szczególnie dotkliwy w odniesieniu do instytucji EFS – spowodował on pokrywanie się działań oraz utratę szans na osiągnięcie efektu synergii;
117. w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wzmocnione przepisy zawarte we wniosku na lata 2014–2020, zgodnie z którymi partnerstwo powinno obejmować właściwe władze regionalne, lokalne, miejskie i inne władze publiczne;
118. z zadowoleniem przyjmuje utworzenie komitetów monitorujących w celu „wspierania realizacji programów krajowych”; sugeruje czerpanie z doświadczenia zdobytego dzięki wykorzystywaniu tego samego mechanizmu w ramach funduszy strukturalnych;
119. zauważa z zaniepokojeniem, że system programowania rocznego nakłada nadmierne obciążenia administracyjne zarówno na państwa członkowskie, jak i na Komisję; z zadowoleniem przyjmuje nowy wniosek w sprawie zniesienia programów rocznych na rzecz programów krajowych obejmujących okres od dnia 1 stycznia 2014 r. do dnia 31 grudnia 2020 r.;
120. popiera wniosek Komisji w sprawie ustanowienia sieci monitorowania i oceny, składającej się z państw członkowskich i Komisji, w celu ułatwienia wymiany dobrych praktyk w zakresie monitorowania i oceny;
121. z zadowoleniem przyjmuje zniesienie instytucji certyfikującej i uważa, że struktura dwupoziomowa (instytucja odpowiedzialna, instytucja audytowa) zapewni osiągnięcie lepszych rezultatów pod względem wydajności i uproszczenia kontroli;
122. wzywa Komisję do omówienia z państwami członkowskimi oraz przyjęcia wytycznych dotyczących jak najszybszego wdrożenia nowego funduszu, przy należyтым uwzględnieniu harmonogram przyjęcia nowego funduszu;
123. podkreśla znaczenie niezapowiedzianych kontroli na miejscu;
124. uważa, że państw członkowskich nie należy zwalniać z ich obowiązków, jest zatem zdania, że zawartą we wniosku Komisji wysokość wypłat wynoszącą do 100 % w przypadku pomocy w sytuacjach nadzwyczajnych należy zmniejszyć do „ponad 90 %”;
125. popiera propozycję Komisji dotyczącą regularnego wkładu finansowego w programy krajowe w wysokości do 75 %; uważa, że należy odpowiednio i ściśle określić kontekst „należycie uzasadnionych okoliczności”, który wprowadza możliwość 90-procentowego udziału pochodzącego z budżetu Unii;
126. uważa, że w celu zmniejszenia problemów z płynnością, oprócz finansowania wstępnego wynoszącego 4 % przez cały okres programowania, należy dodać także roczne finansowanie wstępne wynoszące 2,5 %;
127. zwraca uwagę na pokrywanie się priorytetów Funduszu Migracji i Azylu i EFS w zakresie polityki w odniesieniu do integracji obywateli państw trzecich oraz z zadowoleniem przyjmuje plany Komisji dotyczące przeprowadzenia, w ramach oceny, analizy komplementarności „działań realizowanych na podstawie rozporządzeń szczegółowych względem działań prowadzonych w ramach innych stosownych unijnych strategii, instrumentów i inicjatyw” ⁽¹⁾;
128. uważa jednak, że zapewnienie tym państwom członkowskim, które sobie tego życzą, możliwości przewidywania w ramach ich programów krajowych poziomu i zakresu synergii i komplementarności między tymi dwoma funduszami byłoby właściwe i zgodne z zasadą pomocniczości; w tym kontekście wzywa Komisję do odpowiedniego uwzględniania i realizowania możliwości wzmocnienia synergii między dwoma funduszami w ramach umów o partnerstwie z państwami członkowskimi;
129. wzywa Komisję do zachęcenia państw członkowskich, by przedstawiły bardziej szczegółowe informacje na temat spójności i komplementarności funduszy unijnych;

⁽¹⁾ COM(2011) 752, art. 50 ust. 6.

130. z zadowoleniem przyjmuje zaawansowane prace w celu stworzenia wspólnego systemu informatycznego dla europejskich funduszy strukturalnych i inwestycyjnych.

Część XII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 23/2012 pt. „Czy w ramach działań strukturalnych UE skutecznie wspierano rewitalizację zdegradowanych terenów przemysłowych i powojсковych?”

131. podkreśla kluczową rolę rewitalizacji zdegradowanych terenów powojсковych i przemysłowych jako pierwszego kroku w stronę zwiększania atrakcyjności regionu, stanowiącego warunek wstępny rozwijania działalności gospodarczej związanej z tworzeniem miejsc pracy, tworzenia przestrzeni publicznej itp.;
132. odnotowuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy w ramach działań strukturalnych UE skutecznie wspierano rewitalizację zdegradowanych terenów przemysłowych i powojсковych?” i zawarte w nim zalecenia;
133. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że wszystkie projekty posiadały cechy, które przyczyniły się do ich zrównoważonego charakteru, i że spośród 22 ukończonych projektów w przypadku 18 w pełni osiągnięto cele pod względem produktów fizycznych, zaś w przypadku czterech projektów uzyskano od 90 % do 100 % zakładanych produktów fizycznych;
134. podkreśla, że priorytetem powinno być ponowne zagospodarowanie, które daje szansę na działalność gospodarczą, taką jak tworzenie miejsc pracy, a ponadto uważa, że koncepcja końcowego przeznaczenia powinna stanowić podstawową zasadę wydatków unijnych; podkreśla, że tereny zdegradowane należy poddać rewitalizacji, zaś wykorzystywanie terenów niezagospodarowanych należy uznać za opcję ostateczną – realizowaną tylko w przypadku skrajnej konieczności gospodarczej;
135. podkreśla, że niezbędne jest posiadanie wiarygodnych danych w celu zapewnienia oceny skuteczności i wydajności, oraz wzywa Komisję do podjęcia działań, by takie dane były gromadzone (ewidencja, poziom zanieczyszczenia itp.); zachęca państwa członkowskie do opracowania ewidencji terenów zdegradowanych i gromadzenia danych dotyczących stanu każdego takiego terenu (poziom zanieczyszczenia), co tym samym umożliwi ustalanie priorytetów finansowania ze środków unijnych;
136. wzywa Komisję i państwa członkowskie do włączenia klauzuli o zwrocie środków do każdej umowy o udzielenie dotacji; uważa, że klauzula o zwrocie środków powinna uwzględniać podejście długoterminowe/podejście uwzględniające cykl życia oraz że ponowna ocena powinna obejmować okres 15 lat, w czasie którego projekty rewitalizacyjne powinny osiągnąć pełną dojrzałość i wygenerować dochody;
137. ubolewa, że chociaż władze znają zasadę „zanieczyszczający płaci”, to w żadnym skontrolowanym przypadku zanieczyszczający nie poniósł pełnych kosztów oczyszczenia; uznaje, że zastosowanie zasady „zanieczyszczający płaci” to w praktyce trudne zadanie; niemniej jednak zachęca państwa członkowskie do podejmowania działań w celu przewyższenia wszelkich trudności w identyfikacji podmiotów zanieczyszczających, a także apeluje do Komisji, by wymagała stosowania zasady „zanieczyszczający płaci” jako warunku przyznania środków unijnych;
138. z zadowoleniem przyjmuje wniosek Komisji dotyczący dyrektywy ustanawiającej ramy dla ochrony gleby (COM(2006) 232), który zawiera przepisy odnoszące się do szeregu kwestii poruszonych przez Trybunał Obrachunkowy i do jego zaleceń, oraz apeluje do Rady o wsparcie wniosku Komisji;

Część XIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 24/2012 pt. „Pomoc z Funduszu Solidarności Unii Europejskiej udzielona w związku z trzęsieniem ziemi w Abruzji z 2009 r. – adekwatność i koszt działań”

139. z zadowoleniem przyjmuje – pomimo ponadrocznego opóźnienia – sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 24/2012 ⁽¹⁾; zauważa, że dzięki temu sprawozdaniu instytucja Unii dostarcza wreszcie Parlamentowi i unijnym podatnikom odpowiedzi na niektóre pytania związane ze sposobem zarządzania funduszami unijnymi w regionie Abruzji po trzęsieniu ziemi z 2009 r.;
140. wyraża uznanie dla Trybunału Obrachunkowego za dopilnowanie przestrzegania przepisów rozporządzenia w sprawie Funduszu Solidarności Unii Europejskiej (FSUE) (rozporządzenie Rady (WE) nr 2012/2002 ⁽²⁾) dotyczących rodzaju zakwaterowania, jakie można zapewnić na mocy tego rozporządzenia;

⁽¹⁾ Pismo prezesa Europejskiego Trybunału Obrachunkowego Vítora Caldeiry z dnia 10 grudnia 2010 r. – CPT11656EN01-10PP-OR.doc.

⁽²⁾ Dz.U. L 311 z 14.11.2002, s. 3.

141. w pełni zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, który dokonał następujących ustaleń: „Okolo 30 % sumy przekazanej przez FSUE (144 mln euro) zostało przeznaczonych na cele w pełni kwalifikujące się do finansowania na mocy rozporządzenia w sprawie FSUE. Jednak projekt CASE (skrót z wł. *Complessi Antisismici Sostenibili Ecocompatibili*, tj. ekologicznego budownictwa mieszkaniowego wyposażonego w izolację sejsmiczną), choć odpowiadający rzeczywistym potrzebom, nie spełniał wymogów wyszczególnionych w przepisach rozporządzenia w sprawie FSUE. Spowodowane było to faktem, że zakładał on budowę nowych stałych budynków, a nie tymczasowych budynków mieszkalnych. Na projekt CASE przeznaczono 70 % przyznanych środków (350 mln euro). Projekt CASE miał być odpowiedzią na potrzeby mieszkaniowe 15 000 osób z terenów dotkniętych trzęsieniem ziemi, lecz nie był w stanie zaspokoić ich rzeczywistych potrzeb w wymaganym czasie i wymiarze. Domy budowane w ramach projektu CASE były znacznie droższe od tradycyjnych.”⁽¹⁾; stwierdza, że było to spowodowane nadzwyczajnymi warunkami;
142. zauważa, że zapisy wydanego przez prefekta Franco Gabriellego dekretu nr 1 462 z dnia 3 kwietnia 2012 r. potwierdzają prawidłowość oceny Trybunału Obrachunkowego; w dekrete tym, na mocy którego przenosi się własność budynków CASE na miasto L'Aquila, budynki te zdefiniowano w art. 1 jako „mieszkania przeznaczone do stałego użytkowania”⁽²⁾;
143. odnotowuje nieprawidłowości wykryte przez Komisję w jej sprawozdaniu z oceny z 2012 r.; wyraża ponadto ubolewanie, że wstępne sprawozdanie z kontroli przeprowadzonej przez Komisję ma charakter poufny, przez co obywatele Unii nie mają dostępu do informacji o sposobie wykorzystania pieniędzy pochodzących z ich podatków; zauważa, że ostateczna wersja tego sprawozdania w języku włoskim może zostać ujawniona na mocy zwykle stosowanych przepisów o ochronie danych osobowych;
144. wzywa Komisję do wyjaśnienia: (i) dlaczego, pomimo informacji o dochodzeniach prowadzonych przez prokuraturę w L'Aquili, Komisja stale odmawiała wszczęcia dochodzenia w celu zbadania, czy fundusze unijne zostały wypłacone podmiotom gospodarczym mającym powiązania z organizacjami przestępczymi; (ii) dlaczego, pomimo uzyskania informacji o możliwych problemach dotyczących kosztu projektu CASE, Komisja nie podjęła działań następczych w tej sprawie;
145. zauważa, że ponad 42 % budynków powstałych w ramach projektu CASE sfinansowano z pieniędzy unijnych podatników;
146. wyraża ubolewanie w związku z tym, że Parlament nadal nie otrzymał żadnej informacji od Europejskiego Urzędu ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), czy stwierdzono jakiegokolwiek nieprawidłowości oraz czy konieczne było dalsze śledzenie sprawy;
147. jest zaniepokojony faktem aresztowania przez włoską policję ośmiu osób, które są obecnie podejrzane o manipulowanie pozwoleniami na budowę w ramach odbudowy w regionie Abruzja i w mieście L'Aquila; zwraca się do Komisji o monitorowanie sytuacji i złożenie Parlamentowi sprawozdania z jej rozwoju, w tym z postępowania karnego;
148. z zadowoleniem przyjmuje dyskusje dotyczące zmiany rozporządzenia w sprawie FSUE w świetle doświadczeń zdobytych po trzęsieniu ziemi w Abruzji;

Część XIV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 25/2012 pt. „Czy istnieją narzędzia pozwalające monitorować skuteczność wydatków z Europejskiego Funduszu Społecznego na starszych pracownikach?”

149. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy istnieją narzędzia pozwalające monitorować skuteczność wydatków z Europejskiego Funduszu Społecznego na starszych pracownikach?” i zgłasza następujące uwagi w odniesieniu do zawartych w nim zaleceń;
150. z zadowoleniem przyjmuje to, że niektóre kwestie poruszone przez Trybunał Obrachunkowy, w tym silniejszy nacisk na wyniki, zostały uwzględnione w proponowanych przez Komisję rozporządzeniach na nowy okres programowania 2014–2020, i zachęca państwa członkowskie do wsparcia linii przyjętej przez Komisję;
151. podkreśla, że chociaż ograniczanie poziomu błędu ma istotne znaczenie, dzieje się to czasem ze szkodą dla ogólnych wyników programu lub projektu; zauważa, że zwracanie coraz większej uwagi na prawidłowość i legalność zamiast zachęcania do osiągania lepszych wyników prowadzi do wykorzystywania Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS) na mniej innowacyjne sposoby;

⁽¹⁾ Komunikat prasowy Europejskiego Trybunału Obrachunkowego ECA/13/05.

⁽²⁾ Art. I. I moduli abitativi destinati ad una durevole utilizzazione di cui all'articolo 2 del decreto legge 28 aprile 2009, n. 39, convertito con modificazione alla legge 24 giugno 2009, 11.77, identificati dalle corrispondenti unita immobiliari riepilogate nell'allegato n. 1, che costituisce parte integrante e sostanziale del presente decreto, sono assegnati in proprietà a titolo gratuito al Comune di L'Aquila. Komisja jest zdania, że „stały” jest nieprawidłowym tłumaczeniem włoskiego słowa „durabile”; powinno ono zostać przełożone jako „długotrwały”.

152. zauważa, że zwiększenie nacisku na wyniki i rezultaty nie przekłada się na gotowość państw członkowskich do dokładania się do rezerwy na wykonanie, co nie jest odpowiednim rozwiązaniem w tym okresie gospodarczej niepewności;
153. zachęca państwa członkowskie do projektowania własnych programów operacyjnych w taki sposób, żeby można było zmierzyć wyniki EFS, a w szczególności do ustanawiania określonych ilościowo celów operacyjnych i wskaźników służących do pomiaru produktów, rezultatów i oddziaływania szczegółowego oraz do ustanawiania celów cząstkowych, a także ustalania hierarchii wartości docelowych oraz włączania rezultatu i celów w zakresie oddziaływania szczegółowego programu operacyjnego na poziomie projektu, co umożliwi tym samym powiązanie płatności z wynikami;
154. zachęca państwa członkowskie do projektowania własnych programów monitorowania i oceny w taki sposób, żeby można było mierzyć postępy w osiągnięciu wszystkich określonych wartości docelowych w sposób terminowy i zrozumiały oraz w odpowiednich odstępach czasowych, umożliwiając tym samym podejmowanie działań naprawczych oraz wyciąganie wniosków przydatnych przy podejmowaniu decyzji w przyszłości, a także wzywa państwa członkowskie do zapewnienia terminowego gromadzenia stosownych i możliwych do sprawdzenia danych, do prowadzenia ciągłych ocen oraz pomiarów, jaki wpływ netto na zatrudnienie mają działania EFS służące zwiększeniu zatrudnienia;
155. wzywa Komisję do propagowania tych zaleceń podczas negocjowania programów operacyjnych; wzywa Komisję do dostarczenia odpowiednich danych dotyczących uruchomionych środków i rezultatów osiągniętych w ramach EFS – między innymi poprzez opublikowanie wspólnych wskaźników do uwzględnienia przez państwa członkowskie w ich programach operacyjnych – w celu dopilnowania, by państwa członkowskie przedłożyły spójne i wiarygodne dane; wzywa Komisję, by podczas oceniania systemów zarządzania i kontroli szczegółowo analizowała kwestie uzyskiwanych wyników;

Część XV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 1/2013 pt. „Czy wsparcie UE dla przemysłu przetwórstwa spożywczego w sposób skuteczny i wydajny zwiększało wartość dodaną produktów rolnych?”

156. przyjmuje do wiadomości sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy wsparcie UE dla przemysłu przetwórstwa spożywczego w sposób skuteczny i wydajny zwiększało wartość dodaną produktów rolnych?” i zawarte w nim zalecenia;
157. wyraża zaniepokojenie dużą liczbą uchybień stwierdzonych przez Trybunał Obrachunkowy podczas kontroli, w szczególności tym, że koncepcja i programowanie działania utrudniają państwom członkowskim unikanie ryzyka oraz zapewnianie skuteczności i wydajności przy wyborze poszczególnych projektów, które otrzymają wsparcie, i że w procesie monitorowania i oceny nie gromadzi się informacji na temat wartości dodanej czy skutków dla konkurencyjności rolnictwa, w związku z czym nie istnieje zadowalająca podstawa monitorowania i oceny oraz rozliczalności; zauważa w związku z tym, że nie istnieje zadowalająca podstawa monitorowania i oceny oraz rozliczalności;
158. ubolewa nad tym, że ograniczenie zasad do minimum i ich uproszczenie spowodowało, że wartość dodana działania jest wysoce wątpliwa: mianowicie że samo prawodawstwo nie definiuje rodzaju wartości dodanej, ani też na czyją korzyść miałaby ona przypadać;
159. uważa, że obecny poziom elastyczności jest nadmierny, jako że działanie nie jest już konkretnie ukierunkowane i stało się ogólną dotacją, która może przekształcić się w rodzaj subwencji dla przedsiębiorstw z sektora przetwórstwa spożywczego;
160. odnotowuje z zaniepokojeniem, że z 24 projektów skontrolowanych przez Trybunał Obrachunkowy jedynie sześć projektów przyniosło wyraźny skutek w postaci zwiększenia wartości dodanej i zostało zaliczone do kategorii „wysoka wartość dodana”, podczas gdy dalszych 12 projektów Trybunał zaliczył do kategorii „umiarkowana wartość dodana”, a pozostałe sześć projektów nieznacznie zwiększyło wartość dodaną produktów rolnych lub nie zwiększyło jej wcale;
161. jest zdania, że państwa członkowskie powinny w swoich programach rozwoju obszarów wiejskich (PROW) jasno wskazać – wraz z podaniem uzasadnienia – obszary, w których interwencja ze środków publicznych jest konieczna, aby zwiększyć wartość dodaną produktów rolnych, a tym samym poprawić konkurencyjność rolnictwa; uważa, że w PROW należy ustanowić szczegółowe i wymierne cele w odniesieniu do tych potrzeb; apeluje do Komisji o zatwierdzanie jedynie takich PROW, które zawierają uzasadnione i kompleksowe strategie, jasno wykazujące, w jaki sposób wsparcie finansowe dla przemysłu spożywczego poprawi konkurencyjność rolnictwa;

162. zwraca się do państw członkowskich o określenie i stosowanie kryteriów gwarantujących wybór projektów wydanych i trwałych, jeśli chodzi o osiągnięcie szczegółowych celów państw członkowskich; wzywa Komisję do zapewnienia prawidłowego i stałego stosowania tych kryteriów oraz z zadowoleniem przyjmuje propozycję Komisji, aby w następnym okresie programowania określać kryteria wyboru dla operacji w ramach wszystkich działań;
163. ponawia swoją opinię, że Komisja i państwa członkowskie powinny promować przyjmowanie najlepszych praktyk służących ograniczeniu ryzyka wystąpienia efektu deadweight i efektu przesunięcia; wzywa państwa członkowskie do rozważania ryzyka wystąpienia efektu deadweight i efektu przesunięcia zarówno podczas przygotowywania swoich PROW, jak i przy wyborze projektów oraz do ukierunkowania pomocy na projekty, co do których można wykazać, że potrzebują wsparcia ze środków publicznych, i które zapewniają wartość dodaną; zwraca się do Komisji o przedstawienie organowi udzielającemu absolutorium sprawozdania z postępów w zakresie wymiany z państwami członkowskimi najlepszych praktyk służących ograniczeniu ryzyka wystąpienia efektu deadweight i efektu przesunięcia;
164. popiera zalecenie Trybunału Obrachunkowego, zgodnie z którym w nowym okresie programowania Komisja powinna udoskonalić wspólne ramy monitorowania i oceny (CMEF), tak aby dostarczały one użytecznych informacji na temat efektów finansowanych projektów i działań, co oznacza usprawnienie prowadzonych ocen; uważa, że obecna metodologia wykorzystująca długie sprawozdania z oceny śródkresowej okazała się nieodpowiednia;
165. z zadowoleniem przyjmuje propozycje Komisji w zakresie systemu monitorowania i oceny na okres 2014–2020, zgodnie z którymi wymóg oceny śródkresowej zostanie zastąpiony rozszerzonymi rocznymi sprawozdaniami z realizacji (w 2017 i 2019 r.) oceniającymi postępy w osiąganiu celów programu, zaś państwa członkowskie będą przeprowadzały w trakcie okresu programowania oceny według planu oceny; przypomina Komisji, że niezbędne jest gromadzenie szczegółowych danych na poziomie działania, tak aby ramy CMEF mogły dostarczać szczegółowych informacji na temat powodzenia działań.

Część XVI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 2/2013 pt. „Czy Komisja zapewniła wydajną realizację siódmego programu ramowego w zakresie badań?”

Uproszczenie

166. zgadza się z ogólną oceną Trybunału Obrachunkowego, że Komisja „podjęła szereg kroków w celu uproszczenia zasad uczestnictwa” poprzez wprowadzenie licznych uproszczeń administracyjnych i finansowych do zasad uczestnictwa w 7PR, dzięki którym ograniczono obciążenie administracyjne beneficjentów i ułatwiono im dostęp do programu; niemniej jednak uważa, że można by jeszcze bardziej skrócić okresy oczekiwania dzięki poprawieniu komunikacji wewnętrznej, wymianie najlepszych praktyk między dyrekcjami generalnymi, a także szybkiemu wprowadzeniu skutecznych narzędzi informatycznych;
167. z zadowoleniem przyjmuje częstsze stosowanie stawek zryczałtowanych w przypadku kosztów bezpośrednich i pośrednich, w tym wprowadzenie średnich kosztów personelu; jednocześnie podkreśla konieczność poczynienia dalszych starań w celu ustandaryzowania praktyk zwrotu kosztów;
168. wyraża zaniepokojenie z powodu nieudanej próby ustanowienia mechanizmu certyfikacji służącego do zatwierdzenia metodyki wyliczania kosztów w celu wydawania beneficjentom poświadczeń ich metodyki; uważa, że wdrożenie na szeroką skalę stawek zryczałtowanych w przypadku kosztów pośrednich w programie „Horyzont 2020” jeszcze bardziej przyczyni się do zapobiegania potencjalnym nadużyciom finansowym i do zmniejszenia liczby błędów, co będzie korzystne dla małych i średnich przedsiębiorstw (MŚP) i ułatwi udział potencjalnych beneficjentów z 12 nowych państw członkowskich;
169. zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że Komisja wprowadziła nowe skuteczne narzędzia informatyczne po stronie użytkownika, które znacząco poprawiły interakcję z beneficjentami, zmniejszyły obciążenie administracyjne obu stron i umożliwiły uniknięcie ryzyka zdublowania finansowania. Jest jednak zaniepokojony tym, że pozostaje istotne wyzwanie, tj. optymalizacja narzędzi informatycznych po stronie administracyjnej, dzięki której powinno udać się jeszcze bardziej ograniczyć obciążenie administracyjne i zapewnić efektywne powiązania między modułami wykorzystywanymi przez różne dyrekcje generalne; przyjmuje do wiadomości prace nad wspólnym narzędziem informatycznym po stronie administracyjnej (SYGMA) i wspólnym elektronicznym narzędziem do zarządzania obiegiem zadań (Compass), które rozpoczęto z dużym wyprzedzeniem, dzięki czemu narzędzia te powinny być dostępne w programie „Horyzont 2020”;

Kontrola finansowa

170. podkreśla konieczność odpowiedniego wyważenia mniejszego obciążenia administracyjnego i skutecznej kontroli finansowej; zauważa, że ze względu na specyfikę działalności badawczej należy zachęcać do stosowania podejścia zakładającego tolerancję wobec ryzyka i podejścia naukowego, aby osiągnąć doskonałość badawczą i zapewnić większy efekt realizacji projektów; uważa, że dzięki temu podejściu Komisja będzie w stanie zachować równowagę między zaufaniem a kontrolą;
171. zachęca Komisję do postępowania zgodnie z zaleceniem Trybunału Obrachunkowego dotyczącym skoncentrowania się na kontrolach *ex ante* w przypadku beneficjentów stwarzających większe ryzyko, a przez to na stworzeniu profilu ryzyka beneficjenta na podstawie wyników kontroli *ex post* i danych o wcześniejszej skuteczności;

Efektywność i skuteczność

172. uważa, że konieczne jest położenie większego nacisku na wydajność, która ma kluczowe znaczenie dla osiągnięcia tego, aby w Europie prowadzono badania wysokiej jakości, jednocześnie nie zaniedbując kwestii optymalizacji praktyk i procedur administracyjnych i finansowych, które są niezbędne do efektywnego wdrożenia 7PR; jest zdania, że stworzenie europejskiej przestrzeni badawczej jest kluczowym elementem zapewniania długoterminowej koniunktury gospodarczej i konkurencyjności Unii i jest powiązane z osiągnięciem założonych celów i oczekiwanych wyników w 7PR; w związku z tym z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie w programie „Horyzont 2020” wskaźników efektywności, które będą służyć do pomiaru wdrożenia programu, tj. wyników, rezultatów i konkretnego wpływu, przy jednoczesnym uwzględnieniu celów programu;
173. zachęca do ukierunkowywania wyników badań na inicjatywy przynoszące odczuwalne korzyści obywatelom w ich życiu codziennym, np. na takie, które wpisują się w koncepcję inteligentnych miast, i do unikania prowadzenia badań dla samych badań; uważa, że potencjalnym obszarem innowacji i rozwoju bazy technologicznej i przemysłowej jest bezpieczeństwo i obrona; dlatego zachęca do dalszego rozwijania działalności badawczej na tym polu z myślą o wykorzystaniu technologii podwójnego zastosowania i przeniesieniu wiedzy praktycznej do sektora cywilnego, aby lepiej rozwiązywać problemy społeczne;
174. mając na uwadze utrzymującą się przepaść między wynikami badań a udanym wprowadzeniem produktu na rynek, wzywa Komisję do dalszego promowania łańcucha „badania-innowacje-rynek”, aby zwiększyć względną konkurencyjność gospodarczą Unii na skalę światową;
175. zauważa, że Unia powinna określić swoje przewagi konkurencyjne w najbardziej zaawansowanych obszarach badań i powinna działać na rzecz zachęcania młodych badaczy do prowadzenia badań światowej klasy w Europie; uważa, że wprowadzenie jednolitej i kompleksowej definicji innowacji ułatwiłoby proces składania wniosków i zwiększyłoby atrakcyjność programu dla beneficjentów, w szczególności MŚP o ograniczonych możliwościach administracyjnych;

Nowe instrumenty

176. z zadowoleniem przyjmuje wdrożenie nowych form instrumentów kapitału wysokiego ryzyka dla partnerstw publiczno-prywatnych w ramach 7PR, tj. wspólne inicjatywy technologiczne (WIT) i mechanizm finansowania oparty na podziale ryzyka (RSFF), a także wyniki, jakie udało się osiągnąć poprzez stosowanie tych instrumentów, w zapewnianiu finansowania długoterminowych inwestycji przemysłowych i zwiększaniu inwestycji prywatnych w badania;
177. zauważa, że niektóre wspólne inicjatywy technologiczne ze szczególnym powodzeniem zaangażowały MŚP w udział w projektach, a średnio 21 % funduszy zapewnianych przez wspólne inicjatywy przeznaczono dla MŚP; zauważa, że funkcjonowanie WIT było zakłócanie przez nadmiernie złożone ramy prawne i zakaz wdrażania wspólnych usług, co spowodowało, że średnio 52 % ich personelu zajmowało się zadaniami administracyjnymi;
178. uważa, że ostrożniejsze podejście przyjęte przez Komisję w pierwszych latach wdrażania RSFF było uzasadnione i zgodne z warunkami gospodarczymi w Europie; niemniej jednak zaleca, aby ponad wszelką wątpliwość ustalono, że ten instrument jest wykorzystywany jako wydajne narzędzie do realizacji bardziej ryzykownych projektów badawczych, które w przeciwnym wypadku nie uzyskiwałyby wsparcia od banków komercyjnych, a mogły prowadzić do znaczących przełomów w zakresie innowacyjności; jest zdania, że krokiem we właściwym kierunku jest stworzenie instrumentu podziału ryzyka (RSI), który jest uzupełnieniem istniejącego RSFF, przez co zapewnia uczestnictwo MŚP zajmujących się badaniami;

Synergia

179. zauważa, że konieczne są dalsze wysiłki, aby umożliwić Komisji skuteczne identyfikowanie odmiennych praktyk we wdrażaniu projektów oraz zapewnienie tego, aby wszyscy beneficjenci byli traktowani w konsekwentny i jednolity sposób przez różne dyrekcje generalne Komisji i inne podmioty wdrożeniowe, aby zmniejszyć ich obciążenie administracyjne; odnotowuje potrzebę zapewnienia, że już istniejące serwis informacji o badaniach i komitet ds. rozliczania badań spełniają zadania pierwotnie przewidywanej jednej instytucji koordynującej;
180. docenia złożoność promowania większej synergii między 7PR a funduszami strukturalnymi; uważa, że Komisja mogłaby zintensyfikować swoją komunikację z państwami członkowskimi poprzez przedstawienie określonych dobrych praktyk w celu zapewnienia tego, by fundusze strukturalne były efektywnie wykorzystywane do ułatwiania zarówno podejścia zakładającego synergię w fazie wstępnej (przygotowania projektu, tworzenia zdolności), jak i w fazie końcowej (pełna demonstracja, wprowadzenie na rynek); uważa, że w związku z tym regionalny wymiar badań i innowacji można pogłębić poprzez propagowanie innowacji-badań-kształcenia (tzw. trójkąta wiedzy) oraz tworzenie ognisk doskonałości i regionalnych skupisk i rozszerzanie w ten sposób zasięgu geograficznego 7PR z zamiarem efektywnej i skutecznej dystrybucji projektów we wszystkich państwach członkowskich; dostrzega konieczność większej koordynacji przydziałów z funduszy strukturalnych na rozwój infrastruktury badawczej i późniejszego finansowania działalności badawczej z programów ramowych;

Część XVII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 3/2013 pt. „Czy programy Marco Polo w sposób efektywny ograniczają transport drogowy?”

181. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Czy programy Marco Polo w sposób efektywny ograniczają transport drogowy?” i popiera zawarte w nim zalecenia;
182. uważa, że cele programów Marco Polo polegające na ograniczeniu przewozów drogowych na rzecz bardziej przyjaznych dla środowiska środków transportu są wciąż aktualne i stanowią kluczowy aspekt unijnej polityki transportowej, znajdując pełne poparcie Parlamentu;
183. jest zdania, że pomysły, które doprowadziły do utworzenia programu, nadal są innowacyjne i mogą wygenerować efektywne i zrównoważone usługi transportu towarowego; uważa jednak, że pod względem operacyjnym instrument i zastosowana metodyka były nieadekwatne do waloru programu;
184. jest zdania, że wyniki muszą być również postrzegane w świetle zmian na rynku oraz wyzwań wynikających z kryzysu gospodarczego; uważa jednak, że pogorszenie koniunktury gospodarczej nie może służyć za usprawiedliwienie gorszych od zakładanych rezultatów programu; w tym względzie wzywa Komisję do wyciągnięcia wniosków z wyników (bieżących) programów Marco Polo, wykorzystania najlepszych praktyk, a także uczenia się na błędach w celu opracowania i wdrożenia przyszłego programowania;
185. stwierdza, że na okres programowania 2014–2020 nie zaproponowano odpowiedniego rozporządzenia w sprawie finansowania programu Marco Polo III oraz że ogólne ramy wspierania usług transportu towarowego zostały uwzględnione we wnioskach Komisji dotyczących nowej transeuropejskiej sieci transportowej (TEN-T) i instrumentu „Łącząc Europę” już w 2011 r.;
186. stwierdza, że Komisja Europejska właśnie zaproponowała nowy zreformowany program NAIDADES II ⁽¹⁾ w odniesieniu do sektora żeglugi śródlądowej;
187. przypomina, że w kwestii infrastruktury biała księga Komisji pt. „Plan utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu” ma na celu utworzenie do 2030 r. w pełni funkcjonującej, interoperacyjnej, ogólnounijnej multimodalnej „sieci bazowej” TEN-T, a także optymalizację skuteczności działania multimodalnych łańcuchów logistycznych, m.in. poprzez większe wykorzystanie bardziej energooszczędnych rodzajów transportu;

⁽¹⁾ COM(2013) 623 z dnia 10 września 2013 r.

188. podkreśla, że w swojej rezolucji z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie planu utworzenia jednolitego europejskiego obszaru transportu – dążenie do osiągnięcia konkurencyjnego i zasobooszczędnego systemu transportu ⁽¹⁾ Parlament Europejski wezwał do rozszerzenia programu Marco Polo na okres po 2013 r., by wydajnie wykorzystywać potencjał żeglugi, lecz również podkreślił potrzebę uproszczenia i udoskonalenia programu;
189. stwierdza, że w trakcie rozmów trójstronnych na temat nowych ram prawnych ⁽²⁾ Parlament Europejski i Rada osiągnęli porozumienie w sprawie kwalifikowalności usług transportu towarowego do finansowania z instrumentu „Łącząc Europę” oraz że uzgodniono wyraźne odniesienie do zrównoważonych usług transportu towarowego w nowej transeuropejskiej sieci transportowej, ze szczególnym uwzględnieniem „autostrad morskich” (art. 38);
190. podziela opinię Komisji, że wkład programów Marco Polo w zmianę równowagi między rodzajami transportu nie może być imponujący, zważywszy, że przydzielone środki również były ograniczone;
191. uważa, że zmiany w podziale zadań przewozowych należy postrzegać nie tylko jako wynik programów Marco Polo, lecz również w świetle innych środków; uważa, że oczekiwane wyniki przyszłych programów powinny być wazone względem przyznanych środków finansowych i wielkości danego sektora;
192. uważa, że pomimo ograniczonych dostępnych zasobów programy Marco Polo zostały przyjęte również z zamiarem osiągnięcia ewentualnego efektu mnożnikowego i efektu pokazowego, które mogą prowadzić do lepszych wyników niż pierwotnie zakładane;
193. podziela opinię Trybunału Obrachunkowego, że należało wykorzystać najlepsze praktyki krajowe w celu udoskonalenia zarządzania programami i ich zdefiniowania;
194. podkreśla jednak, że nie wszystkie doświadczenia krajowe można przenosić na szczebel Unii, ponieważ sektor transportowy UE działa w bardziej złożonym i multimodalnym środowisku; zauważa, że stoi on w obliczu wielkich ograniczeń (interoperacyjność, różne regulacje krajowe, sektory w różnym stopniu otwarte na konkurencję), co wymaga dodatkowych środków innych niż wsparcie finansowe (regulacje, wola polityczna, właściwe wdrażanie i egzekwowanie);
195. w tym względzie przypomina o rezolucji z dnia 15 grudnia 2011 r. w sprawie jednolitego europejskiego obszaru transportu, w której podkreślono, że przeniesienia modalnego nie można osiągnąć na drodze ustawodawczej, lecz wyłącznie dzięki wykorzystywaniu istniejącej infrastruktury, związanych z nią nieodłącznych korzyści oraz jej mocnych stron i zachęt;
196. jest zdania, że istnienie ograniczonej liczby podmiotów multimodalnych (główny cel beneficjentów) mogło być przyczyną niewielkiej liczby projektów zgłoszonych w ramach zaproszeń do składania wniosków; uważa, że może być to skutek zachowania podmiotów z sektora transportu, które dążą do prowadzenia działalności z wykorzystaniem jednego środka transportu; wzywa Komisję, aby dążyła do poprawy udziału przewoźników wykorzystujących jeden środek transportu, którzy mogliby również skorzystać z przyszłych inicjatyw; odnotowuje jednak uwagę Trybunału Obrachunkowego na temat złożoności programu, na co wskazali beneficjenci i co mogło zniechęcić potencjalne inne zainteresowane podmioty;
197. uważa, że słabo dostosowane ramy regulacyjne wraz z brakiem odpowiednich informacji i komunikacji w kwestiach związanych z programem również stanowią aspekty, które należy uwzględnić podczas analizy słabych stron programów; wzywa Komisję do poszukiwania rozwiązań służących poprawie i poszerzeniu kręgu potencjalnych beneficjentów poprzez ograniczenie złożoności i obciążeń administracyjnych, a także usprawnienie komunikacji dotyczącej przyszłych działań;
198. przypomina o szczególnym charakterze Marco Polo, który jest programem opartym na wynikach, a wypłata środków finansowych jest zależna od rezultatów; zauważa, że ten unikalny charakter, stanowiący pozytywną cechę w kontekście zarządzania funduszami unijnymi, w połączeniu ze złożonością sektora i pogorszeniem się koniunktury gospodarczej przełożył się na gorsze od zakładanych wyniki programu;

⁽¹⁾ Dz.U. C 168 E z 14.6.2013, s. 72.

⁽²⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1315/2013 z dnia 11 grudnia 2013 r. w sprawie w sprawie unijnych wytycznych dotyczących rozwoju transeuropejskiej sieci transportowej i uchylające decyzję nr 661/2010/UE (Dz.U. L 348 z 20.12.2013, s. 1).

199. podkreśla jednak, że Komisja powinna zachować szczególną uwagę przy pomiarach rezultatów beneficjentów; zauważa, że Komisja nie osiągnęła poprawy w obszarze kontroli rezultatów;
200. podkreśla, że programy oparte na rezultatach muszą bazować na solidnej metodyce pomiaru stopnia osiągnięcia wyznaczonych celów; w tym względzie podziela zdanie Trybunału Obrachunkowego, że metodyka obliczania wyników powinna zostać uaktualniona i zapewnić dokładność;
201. uważa, że rozwój solidnej metodyki można również wykorzystać do przekazywania informacji potencjalnym przewoźnikom zainteresowanym przesunięciem modalnym, zwłaszcza MŚP, które nie mają środków na opracowanie tego rodzaju narzędzi;
202. przypomina, że projekty Marco Polo były szczególnie podatne na wpływ kryzysu gospodarczego, co doprowadziło do mniejszej niż oczekiwano liczby projektów wspieranych w ramach programu; zauważa, że ponieważ projekt Marco Polo jest programem ukierunkowanym na rezultaty, spadek wolumenu przewozów również miał wpływ na rzeczywistą liczbę przewozów towarowych realizowanych za pomocą innych środków transportu;
203. uważa, że potrzeba dostatecznej analizy rynku, którą Trybunał Obrachunkowy uznał za słabą stronę, nie wystarczyłaby, aby zapewnić lepszą skuteczność programów Marco Polo; wzywa Komisję do przeprowadzenia pogłębionej analizy na potrzeby przyszłych programów dotyczących przesunięcia modalnego;
204. uważa jednak, że brak popytu na rynku nie może być postrzegany jako przeszkoda dla działania politycznego, skoro jednym z celów unijnej polityki transportowej jest próba rozwiązania problemu niewyważonego podziału zadań przewozowych i stworzenie zachęt do podjęcia działań rynkowych; wzywa Komisję do uwzględnienia większego ryzyka oraz do wyciągnięcia wniosków z niepowodzeń, a także do połączenia zachęt finansowych, ewentualnie również z pomocą finansową na infrastrukturę, co wskazał Trybunał Obrachunkowy, a także z innymi środkami regulacyjnymi;
205. wyraża zaniepokojenie uwagą Trybunału Obrachunkowego o możliwości wystąpienia zjawiska „odwrotnego przesunięcia modalnego” jako pośredniego skutku przyjęcia nowych przepisów w obszarze środowiska (np. przepisów dotyczących siarki); wzywa Komisję do przeanalizowania tendencji ku ewentualnemu odwrotnemu przesunięciu modalnemu, zajęcia się tym problemem i podjęcia ścisłej współpracy z odpowiednimi dyrekcjami w celu wypracowania systemowego podejścia przy tworzeniu prawodawstwa i opracowywaniu nowych programów wsparcia finansowego;
206. wyraża ubolewanie w związku z tym, że państwa członkowskie z Europy Wschodniej nie zostały zaangażowane w projekty od samego początku, i podkreśla brak zachęt w tych krajach, jako że zazwyczaj kraje te wolą stosować fundusz rozwoju regionalnego/Fundusz Spójności z większymi stawkami finansowania i mniejszym obciążeniem administracyjnym; w tym względzie pochwala porozumienie między prawodawcami w sprawie instrumentu „Łącząc Europę”, w wyniku którego państwa objęte Funduszem Spójności będą mogły ubiegać się o finansowanie unijne dla usług transportu towarowego na takich samych zasadach jak w przypadku Funduszu Spójności;

Część XVIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 4/2013 pt. „Współpraca UE i Egiptu w zakresie sprawowania rządów”

207. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego pt. „Współpraca UE i Egiptu w zakresie sprawowania rządów” oraz przekazuje następujące uwagi i zalecenia:
208. zauważa, że jeśli chodzi o reformy w zakresie zarządzania finansami publicznymi wprowadzono w życie finansowany przez UE, Francję i Rumunię program wsparcia o wartości 4 mln EUR, który ma na celu zwalczanie korupcji, prania pieniędzy oraz wspieranie odzyskiwania mienia w Egipcie. zauważa, że program ten wszedł w fazę realizacji w lipcu 2011 r. i będzie funkcjonował do lipca 2014 r., natomiast po tym terminie do UE jako głównego darczyńcy zostanie złożony wniosek o jego przedłużenie; zauważa, że w kompleksowym szkoleniu wzięło udział 166 prokuratorów, pracowników organów ścigania i pracowników jednostek analityki finansowej; odnotowuje, że w grudniu 2012 r. w niezależnym sprawozdaniu monitorującym programowi temu przyznano pozytywną ocenę;

209. stwierdza, że w latach 2007–2013 Egipt otrzymał ok. 1 mld EUR pomocy z Unii: 60 % w postaci sektorowego wsparcia budżetowego dla egipskiego rządu i resztę za pośrednictwem projektów uzgodnionych z egipskimi władzami; stwierdza, że wsparcie budżetowe to główny mechanizm stosowany przez Komisję w udzielaniu pomocy Egiptowi; stwierdza jednak, że w sumie ESDZ i Komisja nie były w stanie skutecznie zarządzać unijną pomocą przeznaczoną na poprawę zarządzania w Egipcie, ani jej kontrolować;
210. zauważa, że podczas rządów Morsiego odzyskiwanie mienia stało się kwestią priorytetową, co doprowadziło do istotnych postępów; zauważa, że odzyskiwanie mienia wymaga sprawnej realizacji działań wymiaru sprawiedliwości zgodnie z międzynarodowymi standardami, co prowadzi do ulepszenia procedur i skuteczniejszego zarządzania finansami; zauważa, że Egipt nadal zajmuje słabą pozycję na liście państw, w których panuje korupcja, jednak starania w tym zakresie nie poszły na marne i obecnie widoczne są postępy; przyjmuje do wiadomości, że dzięki pomocy UE niedawno ukończono projekt ustawy w sprawie ochrony świadków, który to projekt jest gotowy do przyjęcia; podobnie jest w przypadku dwóch innych ustaw dotyczących konfliktów interesów i dostępu do dokumentów;
211. UE i USAID to koordynatorzy programów w dziedzinie zarządzania finansami publicznymi w Egipcie, będący darczyńcami; zauważa, że UE koordynuje także współpracę między Egiptem a państwami członkowskimi w zakresie odzyskiwania mienia i że wartość zamrożonych aktywów na całym świecie wynosi 1,2 mld euro;
212. jest przekonany, że monitorowanie programów w ramach sektorowego wsparcia budżetowego jest istotne, przy czym równie istotne jest ciągłe wywieranie nacisku na poprawę, jeśli chodzi o rozliczalność w zakresie dialogu z władzami egipskimi oraz jego przejrzystość w ramach międzynarodowych ram rozliczalności finansowej wydatków publicznych; uważa, że możliwość zawieszenia programów sektorowego wsparcia budżetowego stanowi narzędzie przydatne i niezbędne do realizacji tego celu;

Wniosek

213. zauważa, że sprawozdanie specjalne w sprawie współpracy UE i Egiptu w zakresie sprawowania rządów zawiera wiele istotnych spostrzeżeń, zatem ważne jest, by Trybunał Obrachunkowy oceniał nie tylko jakość zarządzania finansami, lecz także wyniki osiągnięte dzięki programom unijnym; wzywa w związku z tym Komisję do regularnego oceniania osiągniętych wyników;
214. zauważa, że Parlament Europejski musi dołożyć dalszych starań z myślą o rozwoju swojej odpowiedzialności politycznej w celu ścisłego monitorowania realizacji polityk tego i innego rodzaju;

Część XIX Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 5/2013 pt. „Czy środki przeznaczone na drogi w ramach europejskiej polityki spójności są właściwie wydatkowane?”

215. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia Trybunału Obrachunkowego potwierdzające znaczącą poprawę bezpieczeństwa ruchu drogowego oraz istotny spadek współczynnika śmiertelności (w niektórych przypadkach do poziomu zera); ponadto zauważa, że poprawa bezpieczeństwa ruchu drogowego spowodowała ogólne ograniczenie czasu podróży;
216. odnotowuje zalecenia Trybunału Obrachunkowego i jednocześnie przyjmuje wiele wyjaśnień przedstawionych przez Komisję;
217. zauważa, że o ile wyznaczone zostały cele dla projektów drogowych, ze względu na brak odpowiednich wskaźników nie można ocenić ich wpływu na rozwój gospodarczy; wzywa Komisję i państwa członkowskie, w kontekście nowego okresu programowania, do wyznaczenia wiarygodnego i wymiernego zestawu wskaźników w celu rozwiązania tego problemu;
218. odnotowuje różnice pomiędzy państwami członkowskimi będącymi przedmiotem audytu w zakresie postępowania o udzielenie zamówienia; jest zdania, że we wszystkich państwach członkowskich należy stosować dyrektywę w sprawie europejskich zamówień publicznych w celu osiągnięcia najwyższego poziomu opłacalności i wydajności; ponadto uważa, że przyszłe współfinansowanie projektów drogowych powinno być uzależnione od działań podjętych przez państwa członkowskie w celu zapewnienia konkurencji na rynku budowlanym, koncentrując system zamówień publicznych na zapewnianiu najkorzystniejszego wykorzystania środków przy unikaniu barier wejścia;
219. wzywa Komisję do dalszego aktualizowania i dostosowywania jej przewodnika po analizie kosztów i korzyści dla projektów inwestycyjnych, mającego zastosowanie do wszystkich projektów i zawierającego wskazówki w zakresie ustalania prognoz ruchu;

220. wzywa Komisję, aby ułatwiła wymianę najlepszych praktyk między państwami członkowskimi, z jednej strony, w zakresie ustalania wiarygodnych prognoz ruchu, a z drugiej strony – w zakresie obliczania ewentualnych skutków ekonomicznych budowy dróg;
221. uważa, że koszty budowy dróg zależą również od morfologii ziemi, ryzyka sejsmicznego, ograniczeń związanych ze środowiskiem i archeologią, kulturą oraz innych ograniczeń, jak również liczby obiektów inżynierskich (takich jak mosty i tunele); jest zdania, że Trybunał Obrachunkowy powinien należycie uwzględnić te zmienne;
222. zwraca się do Komisji i Trybunału Obrachunkowego o udostępnienie większej ilości informacji na temat ewentualnego utworzenia unijnej bazy danych zawierającej informacje o jednostkowych kosztach środków produkcji, przeznaczone dla inżynierów przygotowujących kosztorysy nowych projektów, co pomogłoby beneficjentom w uzyskiwaniu niższych cen zamówień;

Część XX Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 6/2013 pt. „Czy państwa członkowskie oraz Komisja zapewniły optymalne wykorzystanie środków przy realizacji działań w zakresie różnicowania gospodarki wiejskiej?”

Uwagi ogólne

223. obawia się, że dobre zarządzanie programami i inicjatywami finansowanymi ze środków unijnych jest zagrożone, gdy cięcia w sektorze publicznym wpływają na poziom zatrudnienia w ramach danej administracji;
224. jest zaniepokojony tym, że państwa członkowskie realizują działania w różny sposób oraz tym, że w wielu przypadkach uwagi Trybunału są skierowane właśnie do nich;
225. wskazuje, że należy położyć nacisk na wyraźne potrzeby lub szczególne cele oraz możliwości w zakresie udzielenia pomocy obszarom, które tego wymagają;
226. wskazuje, że istnieje potrzeba bardziej zielonej, sprawiedliwszej i w pełni prawomocnej wspólnej polityki rolnej, która odzwierciedla zasadę „publiczne wydatki dla dobra publicznego”; uważa, że coraz większe społeczno-polityczne wykorzystanie środków na rozwój obszarów wiejskich doprowadzi do pobudzenia wzrostu i tworzenia nowych miejsc pracy na obszarach wiejskich;
227. wskazuje, że stosowne projekty w zakresie różnicowania powinny mieć na celu rozwój infrastruktury lokalnej i lokalnych usług podstawowych na obszarach wiejskich, aby zapobiegać tendencjom do wyludniania się obszarów wiejskich; uważa, że projekty powinny mieć na celu również to, aby uczynić obszary wiejskie bardziej atrakcyjnymi dla młodych ludzi, oraz powinny prowadzić do powstawania nowych możliwości w zakresie zadowalających, dobrze płatnych miejsc pracy;

Odniesienie do stanowiska Trybunału Obrachunkowego

228. zauważa, że sprawozdanie specjalne dotyczyło przede wszystkim zadania dywersyfikacji w osi 3, i jest zdania, że należałoby również poświęcić uwagę poprawie jakości życia na obszarach wiejskich i różnicowaniu gospodarki wiejskiej;
229. zauważa, że skontrolowane działania są opracowane tak, aby wywierać wpływ nie tylko w dziedzinach zatrudnienia i dochodów; mają również przyczynić się do zrównoważonego rozwoju obszarów wiejskich;

Perspektywy rozwoju

230. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że na następny okres programowania Komisja zaproponowała szereg udoskonaleń w zakresie tych kwestii, które wzbudziły obawy wyrażone przez Trybunał Obrachunkowy, w szczególności:
 - a) mocniejsze ramy prawne z pełnym opisem strategii oraz oceną *ex ante*;
 - b) jedno działanie, zamiast trzech, które jest lepiej dostosowane, ma jaśniejsze warunki kwalifikowalności (ze wskazówkami) i zasady płatności, w ramach którego wykorzystuje się uproszczone koszty;
 - c) bardziej precyzyjną definicję kryteriów wyboru, której stosowanie powinno stać się obowiązkowe;
 - d) wymianę najlepszych praktyk służących ograniczaniu ryzyka wystąpienia efektu deadweight i efektu przesunięcia;
 - e) wskaźniki rezultatu jako część oceny programu rozwoju obszarów wiejskich (PROW);
 - f) wspólne ramy monitorowania i oceny w celu korzystania z definiowanych powszechnie wskaźników celu przy dokonywaniu oceny;

231. wzywa państwa członkowskie, aby jasno określiły w swoich PROW przypadki, w których publiczna interwencja związana z inwestycjami w działania nierolnicze pomoże zaradzić na przykład niedoskonałościom rynku tworzącym utrudnienia dla wzrostu i zatrudnienia; uważa, że państwa członkowskie powinny ustanowić szczegółowe i wymierne cele w odniesieniu do tych potrzeb, a Komisja powinna zatwierdzić tylko te PROW, które zawierają uzasadnione i kompleksowe strategie i które w sposób jednoznaczny wykazują, jak interwencja przyczyni się do strategicznych celów, jakimi są tworzenie warunków dla wzrostu i zwiększenie zatrudnienia oraz przeciwdziałanie wyludnianiu się obszarów wiejskich;
232. wzywa państwa członkowskie do ustanowienia i konsekwentnego stosowania kryteriów zapewniających wybór projektów najbardziej skutecznych i trwałych w świetle konkretnych celów określonych przez państwa członkowskie; jest przekonany, że Komisja powinna zapewnić prawidłowe i stałe stosowanie tych kryteriów, nie tylko w przypadkach niedoborów budżetowych;
233. zwraca się do Komisji i państw członkowskich o wymianę i promowanie przyjęcia najlepszych praktyk w odniesieniu do ograniczania ryzyka wystąpienia efektu deadweight oraz ryzyka przesunięcia;
234. zwraca się do Komisji o zachęcanie państw członkowskich do przyjęcia podejścia, zgodnie z którym do zwrotu kwalifikowałyby się wydatki inwestycyjne poniesione dopiero po zatwierdzeniu dotacji;
235. wzywa Komisję do dopilnowania, by państwa członkowskie dysponowały skutecznymi systemami umożliwiającymi im prowadzenie kontroli racjonalności kosztów;
236. zachęca Komisję i państwa członkowskie do zwiększenia starań, aby ograniczyć obciążenie administracyjne i dopilnować, by płatności były dokonywane w rozsądnych terminach;
237. wzywa Komisję i państwa członkowskie do dopilnowania, aby w zbliżającym się okresie programowania 2014–2020 pozyskiwane były właściwe i wiarygodne informacje, co ułatwi zarządzanie działaniem i jego monitorowanie oraz pomoże wykazać, w jakim stopniu przyznana pomoc przyczynia się do osiągnięcia nadrzędnych priorytetowych celów Unii; uważa, że wartości docelowe dotyczące tworzenia miejsc pracy powinny być realistyczne, a liczba utworzonych miejsc pracy odpowiednio monitorowana; uważa, że działania powinny być lepiej zarządzane przez cały okres programowania, w szczególności w sytuacji, gdy staje się widoczne, że wartości docelowe nie zostaną osiągnięte;

Część XXI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 7/2013 pt. „Czy Europejski Fundusz Dostosowania do Globalizacji zapewnił wartość dodaną UE dzięki wsparciu reintegracji zawodowej zwalnianych pracowników?”

238. podkreśla znaczenie, jakie poza kontrolą legalności i prawidłowości przywiązuje do kontroli wykonania zadań, i dlatego z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego, w którym przedstawiono pozytywne i negatywne aspekty wydajności, a dzięki temu zarysowano wyważony obraz całościowy;
239. ma jednak świadomość, że wykonanie zadań można ocenić tylko wtedy, gdy w źródłowym rozporządzeniu określono cele i wskaźniki; wzywa zatem Komisję do wzięcia pod uwagę zdania Parlamentu na temat kontroli wykonania zadań przy opracowywaniu nowych wniosków ustawodawczych;
240. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że większości pracowników dotkniętych masowymi zwolnieniami na skutek globalizacji i kryzysu, korzystających ze środków Europejskiego Funduszu Dostosowania do Globalizacji (EFG), zaoferowano skorzystanie ze zindywidualizowanych i dobrze skoordynowanych środków;
241. z satysfakcją odnotowuje, że co do zasady środki EFG były dobrze skoordynowane ze środkami krajowymi i środkami Europejskiego Funduszu Społecznego (EFS);
242. odnotowuje przedstawione przez państwa członkowskie czynniki, które zniechęciły je do wykorzystywania środków EFG; zauważa, że były one następujące:
 - wyższy wskaźnik współfinansowania z EFS (w niektórych przypadkach do 85 %) niż z EFG (do 65 %) zniechęca do korzystania z EFG; dlatego z zadowoleniem przyjmuje wprowadzenie przez Komisję zmian we wskaźnikach współfinansowania na kolejny okres EFG,

- EFS można wdrożyć szybciej niż EFG, a krajowa administracja ma większe doświadczenie z EFS,
 - brak wstępnego finansowania z EFG,
 - bardziej restrykcyjne warunki udzielenia pomocy z EFG, zwłaszcza kryterium handlowe jako główne kryterium interwencji w przypadku wniosków związanych z globalizacją,
 - czas trwania procedury zatwierdzania wniosków w ramach EFG.
243. powtarza jednak, że EFG i EFS można uznać za instrumenty wzajemnie się uzupełniające; zwraca się jednak do Komisji o podanie jasnej przyczyny wyróżnienia EFG w stosunku do EFS, skoro okazuje się, że EFS w niektórych przypadkach szybciej przynosi efekty i charakteryzuje się lepszymi wskaźnikami współfinansowania i wstępnego finansowania; ponadto zauważa, że EFS jest bardziej znany opinii publicznej Unii w niektórych państwach członkowskich niż EFG ⁽¹⁾;
244. podkreśla, że możliwość wiarygodnego zweryfikowania, czy bezrobotni zreintegrowali się z rynkiem pracy po skorzystaniu ze środków EFG, sprzyja należytemu zarządzaniu finansami; uważa, że dlatego w rozporządzeniu EFG (rozporządzenie (WE) nr 1927/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady ⁽²⁾) należałoby zachęcić państwa członkowskie do pomiaru reintegracji po zakończeniu okresu wdrażania, a ponadto dane te powinny być porównywalne oraz w miarę możliwości powiązane z celami ilościowymi;
245. w tym kontekście z zadowoleniem przyjmuje, że w nowym rozporządzeniu EFG na okres programowania 2014–2020 (rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1309/2013 ⁽³⁾) Komisja zaproponowała osiągnięcie wskaźnika reintegracji na poziomie 50 %, tj. aby 50 % bezrobotnych pracowników znalazło pracę po 12 miesiącach wdrażania, zwraca się jednak z prośbą o uzasadnienie, na jakich podstawach określono ten cel;
246. podtrzymuje swoje zdecydowane stanowisko, że wsparcie EFG powinno się przede wszystkim przeznaczać na przekwalifikowanie i zdobywanie nowych kwalifikacji oraz inne ukierunkowane aktywne instrumenty rynku pracy, a nie na wsparcie dochodu, które i tak będzie wypłacane z krajowych świadczeń dla bezrobotnych; zwraca się zatem o ograniczenie wsparcia dochodu do 25 % w każdym ze środków EFG;
247. podkreśla, że wsparcie finansowe Unii powinno generować europejską wartość dodaną; dlatego zwraca się o analizowanie w rocznej procedurze udzielania absolutorium unijnej wartości dodanej środków EFG poprzez porównanie jej z unijną wartością dodaną środków EFS pod względem ilościowym i jakościowym w celu zapewnienia najefektywniejszego pomiaru skuteczności polityki lub o podawanie przyczyn nieuwzględniania takich danych; podziela pogląd Trybunału Obrachunkowego, że okres 41 tygodni między złożeniem wniosku o wsparcie EFG a wypłatami jest niedopuszczalnie długi oraz że tak długi okres oczekiwania zniechęca kraje wnioskujące znajdujące się w trudnej sytuacji i z tego powodu potrzebujące solidarności Unii; zauważa jednak informacje podane przez Komisję w odpowiedziach; przypomina wszystkim zainteresowanym stronom o decyzji władz budżetowych Unii o niewłączeniu EFG w wieloletnie ramy finansowe, co oznacza, że wszystkie wnioski muszą przechodzić specjalną procedurę budżetową oraz niezależnie od powyższych wyjaśnień wzywa wszystkie zainteresowane strony do przejścia na wnioski elektroniczne i do ograniczenia dodatkowych informacji po złożeniu pierwotnego wniosku do wyjątkowych przypadków, a w każdym razie nie później niż trzy miesiące po złożeniu pierwotnego wniosku;
248. jest jednak zdania, że tak ważny instrument polityki powinien być dokładnie oceniany i dlatego proponuje połączyć przegląd EFG na lata 2014–2020 z wnioskowanym śródkresowym przeglądem wieloletnich ram finansowych na lata 2014–2020.

Część XXII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 8/2013 pt. „Wsparcie na rzecz podwyższania wartości gospodarczej lasów udzielane z Europejskiego Funduszu Rolnego na rzecz Rozwoju Obszarów Wiejskich”

249. zauważa, że Komisja powinna:
- a) określić i ocenić potrzeby Unii w zakresie podwyższenia wartości gospodarczej lasów oraz uwzględnić w tym kontekście działania i wkład odnośnych obszarów polityki;

⁽¹⁾ http://ec.europa.eu/public_opinion/flash/fl_377_en.pdf

⁽²⁾ Dz.U. L 406 z 30.12.2006, s. 1.

⁽³⁾ Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 855.

- b) jasno określić najważniejsze aspekty, które zapewniłyby ukierunkowanie wsparcia Unii na te potrzeby, co pozwoliłoby na wniesienie unijnej wartości dodanej;

250. uważa, że państwa członkowskie powinny:

- a) odpowiednio opisać w swoich PROW konkretne potrzeby i szanse gospodarcze różnych rodzajów obszarów leśnych i beneficjentów;
- b) usprawnić urządzenie lasów poprzez opracowanie planów urządzenia lasu dla większości gospodarstw leśnych i promowanie certyfikacji obszarów leśnych;

251. uważa, że państwa członkowskie powinny:

- a) ustalić odpowiednie wymogi w celu zapewnienia spójności wsparcia na rzecz leśnictwa w ramach polityki rozwoju obszarów wiejskich, jego zgodności z przepisami dotyczącymi pomocy państwa i przepisami z innych obszarów polityki, maksymalizując tym samym jego skuteczność;
- b) wprowadzić odpowiednie procedury w celu zapewnienia skuteczności wsparcia pod względem faktycznego podwyższania wartości gospodarczej obszarów leśnych, na których przeprowadzane są inwestycje;

252. zauważa, że Komisja powinna ulepszyć monitorowanie działania w celu zapewnienia zgodności jego realizacji przez państwa członkowskie z wyznaczonymi celami szczegółowymi oraz z myślą o uzyskaniu krótko- i długoterminowej równoważoności; zauważa, że państwa członkowskie powinny wymagać od beneficjentów przedstawienia szczegółowych informacji na temat wartości obszarów leśnych zarówno przed przeprowadzeniem inwestycji, na które przyznano pomoc, jak i po ich przeprowadzeniu, a organy zarządzające powinny być zobowiązane do sprawdzenia tych wartości;

Część XXIII Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 9/2013 pt. „Wsparcie UE na rzecz sprawowania rządów w Demokratycznej Republice Konga”

253. w sposób ściśle skoordynowany z władzami krajowymi i innymi partnerami na rzecz rozwoju, w szczególności państwami członkowskimi UE, Komisja i ESDZ powinny:

- a) mając na uwadze programowanie 11. EFR i tworzenie programów UE w przyszłości: (i) przykładać większą wagę do odpowiedniego zrównoważenia pomocy we wszystkich prowincjach, w szczególności tych biedniejszych, aby unikać geograficznych nierówności w rozdzielaniu pomocy rozwojowej, mając jednocześnie na uwadze znaczenie stabilizacji w całym regionie Wielkich Jezior Afrykańskich; (ii) połączyć wsparcie na szczeblu centralnym z programami na szczeblu prowincji, które łączą decentralizację polityczną i terytorialną z usprawnionymi strategiami gospodarowania zasobami naturalnymi i odbudową infrastruktury i rozwojem; oraz (iii) dokonać przeglądu wsparcia Unii na rzecz lepszego gospodarowania zasobami naturalnymi na podstawie kompleksowej oceny potrzeb;
- b) kłaść większy nacisk w dialogu z rządem Demokratycznej Republiki Konga na to, że wybory demokratyczne to kluczowy element sprawowania rządów, i starannie oceniać wszystkie zagrożenia, aby zagwarantować, że programy UE w tym obszarze nie przyczynią się do umocnienia reżimu;
- c) wspierać większą odpowiedzialność rządu DR Konga poprzez wzięcie pod uwagę większego poparcia dla wzmocnienia kompetencji krajowych instytucji nadzoru, w szczególności wyspecjalizowanych komisji Zgromadzenia Narodowego i Najwyższego Organu Kontroli;
- d) we wszystkich obszarach sprawowania rządów objętych strategią współpracy Unii w systematyczny sposób uwzględniać konieczność wspierania walki z nadużyciami i korupcją, a także reformy sądownictwa;

254. Komisja Europejska powinna:

- a) w początkowej fazie programów, jak i regularnie w trakcie ich wdrażania, oceniać prawdopodobieństwo wystąpienia głównych zagrożeń i ich potencjalny wpływ na osiągnięcie celów programu; zauważa, że będzie to obejmowało (i) ocenę znaczenia i wiarygodności strategii politycznych kraju oraz planów działania na rzecz poprawy sprawowania rządów w odniesieniu do dostępnych zasobów instytucjonalnych i finansowych; a także (ii) monitorowanie postępów w zakresie realizacji zobowiązań powziętych przez władze DR Konga;

- b) przygotować działania w zakresie zapobiegania zagrożeniom oraz ich ograniczania, a także jasno określić sposoby postępowania w razie faktycznego wystąpienia tych zagrożeń, mając zwłaszcza na uwadze ryzyko nadużyć i korupcji;

255. Komisja Europejska powinna:

- a) skoncentrować się przy określaniu celów na ograniczonej liczbie priorytetów;
- b) określić ramy czasowe wraz z oceną śródkresową, które będą lepiej dostosowane do otoczenia, w którym realizowany jest program;
- c) uwzględnić możliwość wprowadzania elastycznych zmian w trakcie wdrażania programu, aby można było w razie potrzeby dokonywać szybkiego przeglądu celów;

256. Komisja i ESDZ powinny:

- a) wzmocnić zorganizowany dialog polityczny z tym krajem; zauważa, że będzie on obejmował, przy pełnym poszanowaniu postanowień porozumienia z Kotonu (a mianowicie art. 96): (i) ustalenie jasnych, odpowiednich, realistycznych i określonych w czasie celów w porozumieniu z władzami krajowymi; (ii) dokonywanie oceny okresowej realizacji uzgodnionych celów w ramach regularnego dialogu politycznego z rządem; oraz (iii) w sytuacji gdyby rząd DR Konga w niewystarczającym stopniu przestrzegał realizacji tych celów, wzięcie pod uwagę – po dokonaniu szczegółowej analizy – dostosowania lub, w wyjątkowych przypadkach, zawieszenia lub zakończenia realizacji programu;
- b) wezwać rząd DR Konga do podjęcia niezbędnych działań w celu poprawy, w stosownych przypadkach, funkcjonowania tematycznych grup roboczych i monitorować realizację tych działań;
- c) przyjąć aktywniejszą rolę przywódczą wobec państw członkowskich UE w celu zachęcenia ich do prowadzenia skoordynowanego dialogu politycznego i rozszerzenia wpływu UE na rząd DR Konga;

257. Komisja Europejska powinna:

- a) do maja 2014 r. przedstawić Parlamentowi Europejskiemu podsumowanie stanu realizacji projektów nadzorowanych przez Trybunał Obrachunkowy; oraz
- b) do czerwca 2014 r. przedstawić Parlamentowi Europejskiemu podsumowanie wszystkich realizowanych projektów w DR Konga oraz informację na temat wysokości środków pieniężnych, które będą nadal dostępne oraz funduszy, z jakich środki te będą pochodzić.

Część XXIV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 10/2013 pt. „Wspólna polityka rolna: czy wsparcie specjalne przewidziane w art. 68 rozporządzenia Rady (WE) nr 73/2009 zostało dobrze opracowane i odpowiednio wdrożone?”

258. wsparcie specjalne dla określonych rodzajów działalności rolnej powinno opierać się na rygorystycznej interpretacji przepisów zawartych w art. 68, a nowe akty delegowane powinny wymagać, by udzielenie takiego wsparcia związanego z produkcją powinno być zawsze odpowiednio uzasadnione wobec Komisji i przez nią zweryfikowane; zauważa, że aby móc wziąć na siebie ostateczną odpowiedzialność w systemie zarządzania dzielonego, Komisja powinna odgrywać aktywniejszą rolę w ustanawianiu kryteriów wdrażania tych środków, a także w porównawczej ocenie środków, tak aby uniknąć niewyjaśnionych i skrajnych wahań cen, takich jak te podane w sprawozdaniu specjalnym w przykładzie dotyczącym kóz; zauważa, że stosowne narzędzia prawne powinny być ustanowione w nowych aktach delegowanych; zauważa, że od państw członkowskich należy wymagać w nowych aktach delegowanych wykazania, że w każdym konkretnym przypadku wsparcie jest niezbędne (tj. że podejście oparte na odstępstwach jest niezbędne i że przynosi wartość dodaną), istotne (jeśli chodzi o warunki jego stosowania, kryteria jego udzielania i poziomy pomocy) oraz że spełnia kryteria należytego zarządzania finansami; w szczególności i w odpowiedzi na opinię Trybunału Obrachunkowego, że „jasno określone przypadki” nie były jasno określone, wdrażanie nowego rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013⁽¹⁾ powinno przewyżczyć stwierdzone problemy, w ten sposób, że państwa członkowskie:

⁽¹⁾ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1307/2013 z dnia 17 grudnia 2013 r. ustanawiające przepisy dotyczące płatności bezpośrednich dla rolników na podstawie systemów wsparcia w ramach wspólnej polityki rolnej oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE) nr 637/2008 i rozporządzenie Rady (WE) nr 73/2009 (Dz.U. L 347 z 20.12.2013, s. 608).

- a) ustanawiają jasne cele (według rozporządzenia finansowego (UE, Euratom) nr 966/2012);
 - b) tworzą systemy regularnego monitorowania wszelkich środków podejmowanych na podstawie nowych art. 52–55 rozporządzenia (UE) nr 1307/2013;
 - c) przestrzegają jednorodności w stosowaniu w całej UE, tak by systemy zarządzania i kontroli mogły być usprawnione, proste i porównywalne;
 - d) zapewniają dokumentację wszystkich działań i poddziałań oraz stosowania w odpowiednich przypadkach aktualnych informacji z zintegrowanego systemu zarządzania i kontroli;
 - e) ustanawiają rygorystyczne kontrole na miejscu na szczeblu regionalnym i państw członkowskich;
259. biorąc pod uwagę różnorodność możliwych rodzajów wsparcia, należy stworzyć odpowiedni system monitorowania, aby ułatwić późniejszą ocenę;
260. wprowadzwszy środki wsparcia, państwa członkowskie powinny utworzyć odpowiednie i kompleksowe systemy zarządzania i kontroli w celu zapewnienia zgodności stosowania wsparcia specjalnego ze wszystkimi wymogami rozporządzenia (UE) nr 1307/2013; zauważa, że aby uniknąć generowania kosztów niewspółmiernych do ograniczonej skali poszczególnych przypadków wsparcia specjalnego, wymóg zapewnienia odpowiedniej kontroli należy uwzględnić już na etapie projektowania danego środka (łatwość wdrożenia, możliwość kontrolowania kryteriów itp.) lub, jeśli to możliwe, już na etapie decyzji o wprowadzeniu danego środka;

Część XXV Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 12/2013 pt. „Czy Komisja i państwa członkowskie mogą wykazać, że budżet UE przeznaczony na politykę rozwoju obszarów wiejskich jest wydawany rozsądnie?”

261. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego zatytułowane „Czy Komisja i państwa członkowskie mogą wykazać, że budżet UE przeznaczony na politykę rozwoju obszarów wiejskich jest wydawany rozsądnie?” oraz popiera co do zasady jego zalecenia;
262. wskazuje, że istnieje potrzeba bardziej zielonej, sprawiedliwej i w pełni prawomocnej wspólnej polityki rolnej, która odzwierciedla zasadę „publiczne wydatki dla dobra publicznego” i tym samym stanowi istotny krok w kierunku oceny i modernizacji wspólnej polityki rolnej (WPR); przypomina, że polityka rolna UE musi przynosić korzyści dla ogólnego dobra publicznego, a nie tylko dla rolników;
263. wskazuje, że programy rozwoju obszarów wiejskich są ważnymi instrumentami przyczyniającymi się do tworzenia miejsc pracy i promowania rozwoju, większej konkurencyjności rolnictwa oraz poprawy środowiska; ze względu na fakt, iż wydatki na rozwój obszarów wiejskich obejmują środki wspierające gospodarstwa rolne i małe przedsiębiorstwa oraz wspólnoty w obszarach wiejskich; uważa, że konieczne jest, aby środki te odpowiadały potrzebom różnorodnych odbiorców, a tym samym umożliwiły osiągnięcie różnorodnych celów; wskazuje, że monitorowanie i ocena są w tym kontekście kluczowe i uważa, że ważne jest, aby Parlament Europejski oraz opinia publiczna wiedzieli, czy fundusze Unii są wydawane rozsądnie;
264. zachęca państwa członkowskie do określenia konkretnych wymiernych założeń w ramach PROW przy uwzględnieniu celów, jakim mają służyć wydatki na rozwój obszarów wiejskich; uważa, że Komisja powinna zapewnić – przed ich zatwierdzeniem – aby PROW państw członkowskich zawierały jasne cele i plany dotyczące oceny, które określają informacje na temat rezultatów osiągniętych poprzez planowane działania zgodnie z uzgodnionymi celami oraz w stosownym czasie, aby udzielić informacji o decyzjach dotyczących polityki na następny okres programowania;
265. jest zaniepokojony faktem, że Trybunał Obrachunkowy stwierdził, że w aktualnych porozumieniach w sprawie monitorowania i oceny nie zawarto informacji wskazujących, że środki służą osiągnięciu celów polityki w jak najbardziej wydajny sposób; wnosi, aby Parlament Europejski był wyraźnie informowany na temat osiągniętych rezultatów wydatków na rozwój obszarów wiejskich;
266. odnośnie do wysokiej kwoty, wynoszącej prawie 100 mld EUR, przeznaczonej na osiągnięcie celów związanych z rozwojem obszarów wiejskich na okres finansowy 2007–2013, jak również 58 mld EUR środków własnych państw członkowskich, zgadza się z Trybunałem Obrachunkowym, że usprawnienia w zakresie monitorowania i oceny powinny być dokonywane w stosunku do pozostałej części bieżącego okresu wydatkowania (koniec 2015 r.) w celu zapewnienia, aby budżet UE był wydawany rozsądnie;

267. wzywa państwa członkowskie do niezwłocznego skorzystania z monitorowania i oceny, aby bardziej skupić się na rezultatach, oraz zaleca, aby Komisja i państwa członkowskie usprawniły ocenę rezultatów PROW w bieżącym okresie finansowania i skorzystały z dokonanych ustaleń w celu poprawy PROW na okres finansowania 2014–2020;
268. wzywa Komisję do poprawy wspólnych ram monitorowania i oceny na lata 2014–2020, która pozwoliłaby na uzyskanie wydajnego narzędzia dla państw członkowskich i Komisji generującego stosowne dane wykorzystywane do celów monitorowania i oceny; wskazuje na potrzebę opracowania wiarygodnych wskaźników pozwalających na dokonanie porównania między państwami członkowskimi (lub regionami) oraz monitorowanie rezultatów zastosowania różnych środków rozwoju obszarów wiejskich i ich przyczyniania się do osiągnięcia priorytetów Unii;
269. jest zdania, że państwa członkowskie muszą mieć wspólny system monitorowania i oceny w celu zapewnienia Komisji możliwości analizy zakresu postępów i realizacji określonych celów oraz ich wpływu i skuteczności na szczeblu UE; z zadowoleniem przyjmuje prace podejmowane obecnie przez Komisję i państwa członkowskie zmierzające do zdefiniowania obowiązkowych wspólnych wskaźników dla ram monitorowania i oceny na lata 2014–2020 dla wspólnej polityki rolnej oraz programów rozwoju obszarów wiejskich; wzywa, aby zapewniły sporządzanie programów rozwoju obszarów wiejskich wraz z wyraźnymi wymogami dotyczącymi korzystania z tych wskaźników;
270. uważa, że stosowanie konkretnego celu na różnych obszarach musi cechować pewien stopień jednorodności, zatem konieczne jest unikanie rozproszenia w obszarach regulacji, stosowania i możliwości finansowych oraz zapewnienie jednolitości w zakresie realizacji tego celu przez państwa członkowskie;
271. wzywa Komisję do zapewnienia przekazywania Parlamentowi Europejskiemu, w stosownym terminie, rocznych sprawozdań z realizacji na lata 2017 i 2019, aby był on w stanie ocenić wskaźniki rezultatów oraz wpływ PROW.

Część XXVI Sprawozdanie specjalne Trybunału Obrachunkowego nr 14/2013 pt. „Bezpośrednie wsparcie finansowe Narodowej Władzy Palestyńskiej przez Unię Europejską”

272. z zadowoleniem przyjmuje sprawozdanie specjalne, w którym zbadano bezpośrednie wsparcie finansowe Unii na rzecz Narodowej Władzy Palestyńskiej, stanowiące istotny wkład w szeroko zakrojoną debatę polityczną i finansową na temat zaangażowania Unii na rzecz Narodowej Władzy Palestyńskiej dla wsparcia postępu w kierunku rozwiązania dwupaństwowego w pełni przestrzegając zasady poszanowania suwerenności i integralności terytorialnej zarówno terytorium administrowanego przez Narodową Władzę Palestyńską, jak i przez państwo Izrael; uwzględnia ustalenia, wnioski i zalecenia oraz przedstawia poniżej swoje uwagi i zalecenia;

Uwagi ogólne

273. z zadowoleniem przyjmuje ustalenia wskazane w sprawozdaniu, które potwierdzają niektóre istotne osiągnięcia, jak i konieczność ulepszenia aktualnego mechanizmu PEGASE (palestyńsko-europejski mechanizm na rzecz zarządzania pomocą socjalno-ekonomiczną), w szczególności stwierdzając, że:
- a) Komisja opracowała określone procedury weryfikacji, które odpowiednio zapewniają, aby fundusze były wypłacane jedynie beneficjentom, którzy spełniają określone kryteria kwalifikowalności;
 - b) weryfikacja kwalifikowalności jest solidna, a Komisja podjęła kwestie związane z potrzebą dalszego uproszczenia;
 - c) bezpośrednie wsparcie finansowe przyczyniło się do niektórych istotnych ulepszeń zarządzania finansami publicznymi w Narodowej Władzy Palestyńskiej;
 - d) nowy projekt Unii w zakresie pomocy technicznej dotyczący restrukturyzacji sektora energii elektrycznej na Zachodnim Brzegu i w Gazie jest odpowiednio opracowany, aby przynieść trwalsze rezultaty w perspektywie średnioterminowej;

- e) bezpośrednie wsparcie finansowe PEGASE dotarło do kwalifikujących się beneficjentów i odegrało ważną rolę w wspieraniu rodzin znajdujących się w szczególnie trudnej sytuacji oraz przyczyniło się do przeprowadzenia reformy systemu wsparcia socjalnego;
 - f) bezpośrednie wsparcie finansowe (DFS) PEGASE znacząco przyczyniło się do świadczenia podstawowych usług publicznych, takich jak edukacja i opieka zdrowotna;
274. żywi poważne obawy, że pewne niedociągnięcia Komisji w zarządzaniu mechanizmem PEGASE utrzymają się, między innymi to, że:
- a) Komisja nie stosuje swoich standardowych procedur wewnętrznego przeglądu jakości w stosunku do rocznego programu DFS PEGASE, co uniemożliwia jej pełną ocenę jego wydajności i skuteczności w porównaniu z innymi unijnymi programami pomocowymi;
 - b) w umowach w sprawie finansowania nie uwzględniono wskaźników wydajności, co utrudnia ocenę konkretnych rezultatów wsparcia, zwłaszcza jeśli chodzi o odsetek środków z programu wydanych na pokrycie kosztów administracyjnych w porównaniu z odsetkiem środków wypłaconych kwalifikującym się beneficjentom;
 - c) Komisja nie przygotowała oceny ryzyka dotyczącej kwestii takich jak korupcja w Gazie odnośnie do systemu wypłat wynagrodzeń, co także budzi obawy związane z pojawiającym się ryzykiem prania pieniędzy i finansowania terroryzmu;
 - d) występują znaczące niedociągnięcia w zarządzaniu finansami publicznymi w Narodowej Władzy Palestyńskiej, takie jak niedostateczna kontrola władzy ustawodawczej nad budżetem i zewnętrznymi sprawozdaniami kontrolnymi lub brak należytej kontroli zamówień publicznych i zobowiązań;
275. apeluje do Komisji oraz ESDZ o niezwłoczne podjęcie tych kwestii i działań wraz z Narodową Władzą Palestyńską oraz poinformowanie Parlamentu Europejskiego oraz Rady o dokonanych postępach w odpowiednim terminie;
276. z zadowoleniem przyjmuje fakt, że Komisja odniosła się do obaw Trybunału Obrachunkowego co do stosowania bezpośrednich procedur negocjacyjnych oraz stosowania bardziej konkurencyjnych procedur przetargowych; podziela opinię Trybunału Obrachunkowego, który uważa, że zastosowanie procedury przetargowej byłoby bardziej korzystne w przypadku umów o usługi zarządzania i audyt; zachęca Komisję do ustanowienia obowiązku stosowania procedur przetargowych obowiązkowym, w celu osiągnięcia najkorzystniejszych ekonomicznie efektów i zapewnienia równych szans wszystkim uczestnikom rynku, przy jednoczesnym dopuszczeniu odstępstw w sytuacjach kryzysowych;
277. jest zaniepokojony zmniejszającą się wysokością kwot przekazywanych na rzecz Narodowej Władzy Palestyńskiej przez darczyńców zarówno z państw członkowskich, jak i z państw trzecich; ponadto z zaniepokojeniem odnotowuje ustalenia Trybunału Obrachunkowego, z których wynika, że Komisja i ESDZ nie opracowały jasnej strategii dotyczącej tego, jak ograniczać zależność NWP od wsparcia finansowego z Unii; zauważa polityczne ograniczenia, które utrudniają skuteczne zmniejszenie zależności Palestyńczyków od pomocy zewnętrznej; zachęca Komisję i ESDZ do podejmowania dalszych starań w zakresie zwiększania niezależności finansowej NWP od źródeł zewnętrznych;
278. wzywa Komisję i ESDZ do pełnego uwzględnienia ustaleń Trybunału Obrachunkowego odnośnie do braku warunkowości bezpośredniego wsparcia finansowego Unii dla NWP, który ogranicza potencjalny efekt dźwigni Komisji i ESDZ na rzecz przeprowadzenia większej liczby reform; stwierdza, że brak warunkowości to polityczny wybór Komisji, ESDZ i państw członkowskich odpowiadający ich celom politycznym w bliskowschodnim procesie pokojowym, ale uważa, że być może należałoby przemyśleć ponownie ten wybór w związku z rosnącą skutecznością wdrażania pomocy unijnej w tym regionie;
279. w związku z tym wzywa Komisję i ESDZ do sprawdzenia, czy jest możliwe stosowanie zasady „więcej za więcej” odnośnie do wdrażania mechanizmu PEGASE i do ścisłego monitorowania wypłat z niego; pragnie być informowany o ewentualnych postępach;

280. wyraża zaniepokojenie w związku z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego, z których wynika, że NWP poczyniła niewielkie postępy w zakresie reform służby cywilnej i emerytur, aby ograniczyć obciążenie budżetu wynikające ze zwiększającej się liczby urzędników i emerytów; wzywa Komisję i ESDZ do niezwłocznego zaangażowania się z NWP w celu podjęcia tych kwestii strukturalnych oraz do regularnego składania sprawozdań Parlamentowi i Radzie z aktualnej sytuacji;
281. ubolewa, że zgodnie z ustaleniami Trybunału Obrachunkowego Komisja i ESDZ nie zwróciły wystarczającej uwagi na zamierność finansowania z PEGASE; wyraża obawy, że istnieje ryzyko, o którym wspomina też Trybunał Obrachunkowy, iż DFS PEGASE może być wykorzystywane przez Narodową Władzę Palestyńską jako substytut jej własnego budżetu na wsparcie komponentu CSP (wsparcie dla urzędników służby cywilnej i emerytów) swych polityk, w tym ewentualnie na finansowanie policji i pracowników ochrony, które to wydatki nie kwalifikują się do pomocy z DFS PEGASE; zwraca się do Komisji o zapewnienie, by finansowanie było udostępniane wyłącznie na podstawie kryterium beneficjentów końcowych z uzgodnionego wykazu osób;
282. występuje z wnioskiem, aby do końca 2014 r. dokonano audytu śledczego wypłat z DFS PEGASE, w celu zagwarantowania, że żadne środki z niego nie są nielegalnie wypłacane lub kierowane do niekwalifikujących się grup, oraz nalega, aby Komisja i ESDZ zabiegały o pełną współpracę z Narodową Władzą Palestyńską w celu zapobiegania ewentualnemu przekierowywaniu środków z PEGASE w 2014 r.; wzywa Trybunał Obrachunkowy do zapewnienia pomocy w zakresie stosowania prawidłowej metodologii audytu;
283. jest także zaniepokojony ustaleniami Trybunału Obrachunkowego odnośnie do zwiększającej się liczby urzędników służby cywilnej NWP w Gazie, którzy otrzymują wynagrodzenia z DFS PEGASE, ale nie przychodzą do pracy; zaleca modyfikację tych programów w celu zrównoważonej perspektywy zatrudnienia i poprawy administracji;
284. wzywa Komisję i ESDZ do niezwłocznego poruszenia z Narodową Władzą Palestyńską kwestii konieczności ustanowienia solidnego mechanizmu kontroli wewnętrznej, aby zapobiegać ewentualnemu przekierowywaniu jakichkolwiek środków publicznych z jej własnego budżetu lub z DFS PEGASE na rzecz jakiegokolwiek osoby fizycznej lub prawnej reprezentującej Hamas, wpisany na unijną listę organizacji terrorystycznych od 2003 r., lub z nim związanej;
285. uznaje ograniczenia nałożone na NWP przez rząd Izraela, między innymi poprzez:
- a) sporadyczne zawieszenia przez rząd Izraela transferów należności celnych, które są formą podatku pośredniego pobieranego przez Izrael w imieniu NWP z tytułu importowanych towarów i które stanowią 70 % budżetu NWP;
 - b) brak przejrzystości w odniesieniu do wysokości opłat pobieranych przez Izrael od NWP za towary i usługi;
 - c) kontrolę strefy C Zachodniego Brzegu, sprawowaną w dalszym ciągu przez Izrael, która stanowi poważną przeszkodę dla zapewnienia długotrwałego i zrównoważonego rozwoju NWP;
 - d) sankcje nałożone przez rząd Izraela na przedsiębiorstwa palestyńskie, o których mowa w sprawozdaniu z badania Trybunału Obrachunkowego;
286. wzywa Komisję i ESDZ do dalszego angażowania się wraz z rządem Izraela w te kwestie oraz do ciągłego przypominania mu o jego zobowiązaniach wynikających z występowania w charakterze okupanta na mocy prawa międzynarodowego;
287. wzywa Komisję i ESDZ do całościowego uwzględnienia ustaleń i wniosków Trybunału Obrachunkowego oraz do pełnego wdrożenia jego zaleceń przy dokonywaniu w przyszłości przeglądu mechanizmu DFS PEGASE;

Perspektywy rozwoju

288. mając na uwadze możliwości uzyskane w nowym okresie programowania 2014–2020 i nowym planie działania UE-NWP, Trybunał Obrachunkowy zaleca, aby ESDZ i Komisja Europejska przeprowadziły dogłębny przegląd mechanizmu PEGASE, biorąc pod uwagę zalecenia ujęte w następnym punkcie;
289. ESDZ i Komisja powinny ulepszyć programowanie przyszłego DFS PEGASE, w szczególności poprzez:
- a) ściślejsze powiązanie go z nowym planem działania UE-NWP;
 - b) planowanie przydziałów w cyklu wieloletnim;
 - c) opracowanie wskaźników wydajności, w szczególności w obszarze zdrowia, kształcenia i publicznego zarządzania finansami, aby móc lepiej analizować i przedstawiać rezultaty;
 - d) opracowanie solidnego mechanizmu kontroli wewnętrznej, aby zapewnić respektowanie kryteriów wypłaty i zapobiegać jakiegokolwiek przekierowywaniu środków z DFS PEGASE;
290. Komisja powinna ograniczyć koszty zarządzania DFS PEGASE poprzez:
- a) korzystanie w każdym możliwym przypadku z procedury przetargowej w odniesieniu do umów związanych z zarządzaniem i kontrolą DFS PEGASE;
 - b) uproszczenie systemu zarządzania DFS PEGASE poprzez przeniesienie odpowiedzialności za administrowanie bazą danych PEGASE na przedstawicielstwo UE w Palestynie i samodzielne przeprowadzanie niektórych z podzlecanych obecnie kontroli;
291. zobowiązuje przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie, Komisji, Trybunałowi Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Trybunałowi Obrachunkowemu oraz do zarządzenia jej publikacji w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* (seria L).
-